

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:355, 8 Haziran 1988

İŞÇİNİN SESİ

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

İşçi sınıfı patlamaya hazır volkan gibi, burjuvazi ise kendi içinde kanlı bıçaklı

Burjuvazi felç oluyor
İşçi sınıfı saflarını sıklaştırıyor

Türk-İş'teki duraklama nedeniyle, ilk bakışta, işçi sınıfımızda da bir durgunluk varmış gibi görünüyor. Ama görünüşteki bu durgunluk, fırtına öncesinin sessizliğinden başka birşey değildir. Fırtına geliyor! Burjuvazinin bunalım dolu çadırı, bakalım ne kadar dayanabilecek.

Burjuvazinin ekonomik bunalımı, siyasal yaşamını da felce uğratarak her gün daha beter derinleşiyor.

Burjuvazi felç oluyor

İnşaat sektörü krizi büyüyor. İnşaat sektöründeki işveren sendikası Tim-Se'nin başkanı Sami Sarı bu sektördeki krizi şöyle anlatıyor:

"Şu günlerdeki durumu bir aysberge benzetmek mümkündür. Su altındaki kısım su üzerindeki bölümün çok daha kalın bir kitlesini oluşturmaktadır. Yapacağı tahribat, geçmişteki bankerzede olayından kat ve kat ağır olacaktır.

"(...)

"Zaman geçirilmeden gereken önlemlerin alınmaması halinde sorun müteahhitlerin sorunu olmaktan çıkacak ve ülke sorunu haline gelecektir." (*Cumhuriyet,* 22 Mayıs 1988)

Özal hükümetinin, enflasyonu aşağı çekmek ve istikrarı sağlamak üzere aldığı 4 Şubat kararları, ekonomiye durgunluk getirdi. Üstelik enflasyon gerilemediği gibi yükselmeye devam etti. Şimdi ortaya stagflasyon dedikleri daha beter bir tehlike çıktı. Hem ekonomik durgunluk var, hem de enflasyon düşmüyor.

İstanbul Sanayi Odası meclisi üyesi Şaban Çavuşoğlu bu konuda şöyle dedi:

"Türkiye stagflasyona girerse öyle büyük ölüm olur ki, cenazeyi kaldırmaya kimsenin gücü yetmez." (*Cumhuriyet,* 27 Mayıs 1988)

Son günlerde Türkiye ekonomisi hakkında yayınlanan OECD raporu ciddi endişeler dile getiriyor, uyarı ve öneriler yapıyor. Kemerleri sıkmanın tehlikesine işaret ediyor ve şöyle diyor:

"Türk hükümeti, geçmişte olduğu gibi yine kemer sıkmaya yönelirse, bu hiç şüphesiz sevimli bir tutum olmayacak ve halkın beğenisini kazanmayacaktır."

OECD raporu, "halkın beğenisini kazanmamak" gibi yumuşak bir ifadeyle, gerçekte doğabilecek "tehlike"yi haber veriyor. Halkın kemer sıkma yerine burjuva düzenin boğazını sıkabileceğine işaret ediyor.

OECD raporu üye ülkelere de "Türkiye'ye yardım edin" çağrısı yaptı. En borçlu 10 ülkeden biri olan Türkiye'nin dış borçlarının milli gelirinin yüzde 57'sine ulaştığını ve artık dış borçlarının altından kalkamayacağı bir düzeye geldiğini belirten rapor, borç ertelemenin gündeme gelebileceğini söyledi.

Financial Times gazetesinin Türkiye eki, ekonominin ve hükümetin durumu hakkında şunları söylüyor:

"Güçlü ihracat bir yandan ülkenin ağır dış borç yükünü hafifletirken, hükümet de bir yandan ekonomiyi yeniden rayına oturtmak amacıyla büyümeyi kısmaya çalışıyor. Ancak hükümet, fiyat artışlarıyla birlikte yaygınlaşan tatminsizlikle kuşatılmış durumda ve şimdiye kadarki en zor döneminden geçiyor."

South dergisi de şöyle diyor:

"Herşeye rağmen, Özal'ın önünde gerçek tehlikeler var. İşçi sendikaları, büyük gösterilerini genellikle, yaz aylarına saklarlar. Eğer Özal'ın politikası sonuç vermezse, o zaman yaz ayları uzun ve sıcak olacak."

Yabancı basının Türkiye ekonomisi hakkındaki yorumları burjuvazinin durumunu güzel yansıtıyor.

Yiyin burjuvalar birbirinizi yiyin

Özal hükümetinin uyguladığı ekonomik program, halkın canını zaten her zaman yakıyordu. Ama şimdi burjuvazinin de canı yanmaya başladı ve çeşitli burjuva kesimlerden feryatlar yükselmeye, burjuvazi içi kapışmanın boyutları büyümeye başladı. Başta verdiğimiz Tim-Se örneği gibi daha çok örnek var.

TÜSİAD başkanı Ömer Dinçkök'ten sonra şimdi de İstanbul Sanayi Odası başkanı Nurullah Gezgin, devlet bakanı Yusuf Özal'la kapıştı. Nurullah Gezgin şunları söyledi:

"Devlet bakanı Özal'la her ay toplanıyoruz. Ama bir sonuç yok. Ben zaten kendisine söyledim. Eğer burada konuşulanlara rağmen siz bildiğinizi yapacaksanız, bu toplantılara ne siz zahmet edin, ne biz zahmet edelim, dedim." (*Cumhuriyet,* 27 Mayıs 1988)

Nurullah Gezgin Yusuf Özal'ı "meselelere gayrı ciddi bakmakla" da suçladı.

Burjuvazinin iç çelişkileri artık yalnızca ağız dalaşlarıyla kendini açığa vurmuyor. Devlet aygıtında büyük operasyonlar, çeşitli burjuva kesimler arasında kanlı bıçaklı kavgalar oluyor.

MİT raporunun basına sızdırılması ve bunun üzerine kopan fırtınalardan sonra, şimdi durum yeni bir aşamaya geldi.

Son sıralarda MİT içinde ordu-sivil, başbakanlık-MGK, mafyanın şu kesimi bu kesimi gibi çeşitli çıkar gurupları yoğun bir çıkar çatışması yaşadılar. 27 Mayıs'ta bu çatışmanın ilk kurbanları verildi ve MİT yönetiminden 4 kişi görevden alındı. MİT müsteşar yardımcısı Hiram Abas "emekli oldu" ama Abas'ın kendi açıklması da ortaya koyuyor ki ayrılmadı, ayrılmaya zorlandı. MİT Güvenlik Dairesi Başkanı Mehmet Eymür, yardımcıları Korkut Eren ve Kaya Ülgen de görevden alınıp MİT dışında başka bir göreve atandılar.

MİT operasyonuyla açığa çıkan kapışma henüz bitmiş gibi görünmüyor. Ama şimdilik bir noktada düğümlendi.

Burjuvaların birbirini yemesinin en son bir örneğini de 1 Haziran'da yaşadık. İstanbul Ticaret Odası başkanı Niyazi Adıgüzel, yanındaki iki kişiyle birlikte öldürüldü. Öldürenin kendisi de intihar etti. Adıgüzel'in öldürülme nedeni henüz açıklanmadı.

İşçi sınıfı, burjuva partilerin yapısını çatırdatıyor

Burjuvazinin ekonomik ve siyasal bunalımı, partilerinin içine de şiddetli bir biçimde yansıyor. Üç büyük partinin üçünün de örgütsel yapısı, hizip çekişmeleriyle ve koltuk kavgalarıyla çatırdıyor.

ANAP, eskiden iktidar partisi olmanın avantajıyla en az çalkantı yaşayan parti durumundaydı. Ama artık iktidar partisi olmak bir avantaj olmaktan çıktı. Çözemediği sorunların girdabında giderek boğulmakta olan ANAP, fokur fokur kaynıyor. En ufak bir olayda iki bakan birbirine giriyor. Daha kısa bir süre önce Aydın E Tipi Cezaevi'nde çıkan ayaklanmadan sonra adalet bakanıyla, bayındırlık ve iskan bakanı birbirine girdi. Bu ay içinde yapılacak olan ANAP kongresi yaklaştıkça daha çok şeyler göreceğiz.

Mehmet Keçeciler, kabinenin yorulduğunu, kongreden sonra kabineye yeni bir şekil vermenin gündeme gelebileceğini söyledi. ANAP içinde, özellikle halkın yuhaladığı, yıpranmış bakanların gidici olduğu söylentileri dolaşıyor. Demek ki bakanların hepsi gidici. Hükümette yuhalanmamış bakan mı kaldı ki?

DYP, kongreyle açılan yaralarını saramadan başkanlık divanı seçimleriyle bir daha karıştı. Başkanlık divanına ve genel başkan yardımcılığına, bazıları Demirel'in istemediği çok aday çıktı. Demirel bunların bir kısmının adaylığını onaylamadı. Onaylanmayanlar Demirel'e de, partiye de küstü. DYP Samsun milletvekili Hüseyin Sunalp, adaylığı Demirel tarafından kabul görmeyince partiden istifa etti. Bir gün sonra da Demirel'in görevlendirdiği partililer onu "ikna" ettiler ve istifasını geri aldırdılar. Genel başkan yardımcılığına en güçlü adaylardan biri olan Sadettin Bilgiç başkanlık divanına bile seçilemedi. Seçimlerden sonra Demirel'in verdiği moral yemeğine Özalp ve Bilgiç katılmadı.

DYP'nin parlamento gurubunda da sorunlar çıktı. Demirel gurup toplantısında otoritesini hatırlatmak zorunda kaldı:

"Genel başkan benim. Genel başkan olarak benim tercih hakkım var. Gurubun da, genel merkezin de, örgütün de başı benim."

Demirel, milletvekillerini, gazeteler aracılığıyla değil, karşı karşıya konuşmaya davet etti.

SHP'nin durumu ise hepten yürekler acısı. Genel kurul öncesinde hizip yarışı, aynı partinin içinde birkaç partinin yarışı gibi bir görünüm aldı. Genel başkanlığa şimdilik iki aday çıktı. İnönü ve İsmail Cem. Sol kanat, henüz kendine bir aday bulamadı, kimi destekleyeceğine de karar veremedi.

Sol kanat, "SHP programını biz uygulayacağız" diyen bir deklarasyon yayınladı. "SHP programıyla tamamen mutabakat içinde" olduklarını söyleyen deklarasyonun kendisi, programla farklılıklar taşıyordu. Deniz Baykal ise o kongre senin, bu kongre benim diyerek kongre kongre dolaştığı ve adaylar çıkarttığı halde genel başkanlığa adaylığını koymayacağını söyledi.

SHP halka yaranamadığı için kendi kendini yiyor. İç kavgaları dinmek bilmiyor. Ama SHP için bu durum bir kısır döngüdür. Kongre öncesinde klik çatışmaları iyice kızıştığından herbiri bir il kongresine dağıldığı için, iş yasaları görüşülürken mecliste SHP'lilerin pek çoğu yoktu. Kendi iç çatışmaları yüzünden halkı hepten unuttukları için halka yaranamıyorlar. Halka yaranamadıkları için de birbirlerini yemeleri artıyor.

SHP'de İsmail Cem "yeni ve farklı bir dönemin ihtiyaçlarına cevap vereceğini" söyleyerek genel başkanlığa aday oldu. Cem'in, SHP'nin görüşlerine getirdiği bir yenilik yoktur. Ama söylediklerinden çıkan sonuç, SHP'nin, daha iyi muhalefet yapmazsa halkı kandırma işlevini yerine getiremeyeceğini, bugünkü miskin yüzünü yenilemek gerektiğini görmüş olmasıdır.

Cem'in geçenlerde ettiği, "yeni ve farklı bir dönem" sözü ilginçtir. Bu "yeni ve farklı dönem"den kasıt, burjuvazinin yaklaşan kıyamet günleridir. Cem SHP'nin uyuz politikasıyla kıyamet gününün önlenemeyeceğini düşünüyor ve "halk bizi beklemeyecek" diye yakınıyor, şöyle diyor:

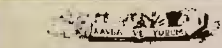
"Kuruluşumuz tamamlansın diye, eksiklerimiz giderilsin diye, siyasetin çocukluk hastalıkları partimizde sırayla yaşansın diye *millet oturup bizi beklemeye hiç niyetli değil.*" (*Cumhuriyet,* 23 Mayıs 1988)

İsmail Cem SHP genel başkanlığını kazanabilir mi, kazanamaz mı tartışması bir yana, SHP'nin bugünkü haliyle sosyal demokrat işlevini yerine getirebilir bir durumda olmadığı doğrudur. Bu da işçi sınıfının avantajlarından biridir. Ancak sosyal demokratın en "yeni"si de gelse kabarmakta olan büyük devrimci dalganın önünde duramayacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarında burjuvaziye karşı çok derin bir öfke birikmiştir. Bilinç düzeyi ve eylem kararlılığı geçmiş hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar yükselmiştir. Ancak son günlerde, Türk-İş yönetiminin hataları nedeniyle bu durum tam olarak eylem alanlarına yansımıyor.

Türk-İş yönetimi 30 ilde yapılması karalaştırılan mitingleri ertelemiş, İstanbul'da tek ve daha büyük bir miting yapmaya karar vermişti, buna da valilik izin vermedi. Türk-İş'teki bu duraklama nedeniyle, ilk bakışta, işçi sınıfımızda da bir durgunluk varmış gibi görünüyor. Ama görünüşteki bu durgunluk, fırtına öncesinin sessizliğinden başka birşey değildir. Fırtına geliyor! Burjuvazinin bunalım dolu çadırı, bakalım bu fırtınaya ne kadar dayanabilecek.

Nezihe Dalyan

İŞÇİNİN SESİ
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

1 Mayıs'ı grev yerinde kutladık

Merhaba yoldaşlar, Mektubuma başlarken Yılmaz Güney'in şu cümleleri aklıma geliyor: "Emperyalist soygun ve sömürüden pay alan ve bu sömürüye ortaklık eden kişi ve kuruluşlar düşmanımdır."

Evet, düşmanımız işbirlikçi finans-kapital ve onunla bütünleşen üniformalılardır, darbecilerdir. Ama 12 Eylül'cüler artık darbeler dönemini tarihsel bir zorunluluk olarak gösteremeyecek kadar güçsüzleştiler. Kenan Evren meydan hokkabazı oldu. Neredeyse boyalı basının dedikodu sütunlarına düşecek kadar adileşti.

Bugünkü şartlar içinde TBKP'nin içyüzünü görememek büyük bir yanılgıdır. *İşçinin Sesi* sınıf savaşımında en güçlü sestir. Tabanın gücü ile doğru orantılı olarak gelişen savaşımın yükselişi gözle görülüyor.

1 Mayıs'ı Ankara'da Tez-Koop'un grev yerlerini ziyaret ederek kutladık. Hava şartları uygun olmadığı halde, bazı aileler bebeleriyle gelmişler. Polis baskısına, işkencelere başkaldırırcasına kutladık 1 Mayıs'ı. Ortak istemimiz, alanlarda işçi marşını haykırabilmekti. Ve TKP'mizin verdiği güçle yakında haykıracağız.

12.Özveri Taarruzu'na ilk ödeme olarak 10 bin TL. göndereceğim. Sanırım beni anlarsınız. 12.Özveri Taarruzu işçi sınıfının başarısıyla sonuçlanacaktır.

Yoldaşlar, legal dernekler yeniden açılıyor. Bu yeni yapılanma içinde aktif olarak görev almayı düşünüyorum. Legal olanakları komünist bilincimizin ışığında değerlendirmek tarihsel görevimiz olmalı.

TKP'nin öncülüğünde işçi sınıfının, emperyalizmi ve onun zayıf halkasını şah damarından vuracağı an her an yaklaşmakta.

Hepinize sonsuz selam.

Y. Emre, Ankara

Yollanan gazete sayısını artırın!

Sayın TKP yayın organı: Türkiye'ye göndermiş olduğunuz yayın organının bir adet daha fazla olmasını istiyorum. Bulunduğumuz yerde işyeri temsilciliği üç kişi oldu, onun için yetersiz kalmaktadır.

Abone olmak istiyoruz, fakat şartlarımızın nasıl olduğunu siz daha iyi gözlemleyebiliyorsunuz. Onun için zorluk çekiyoruz. Fakat daha ileri bir tarihte abonelik için başvuru yapabiliriz. Yakın çevremde gazeteyi dağıtabildiğim arkadaşlarıma, dostlarıma verip bilgi sahibi olmalarını sağlıyoruz.

Hepinize mutlu günler yoldaşlar.

... Fabrikası

Partimizi hızla yaygınlaştıralım

Merhaba dostlarım, Yaptığım ve yapmak istediğim bazı şeyler için sizlerin de görüşünü almak istiyorum.

Kendimi devrimci olarak kabul ettiğimden, her devrimcinin yapmak istediği gibi, ben de bir sürü eylem düşüncesi içindeyim.

Örneğin, orta, lise ve üniversitelere *İşçinin Sesi* gazetemizin girmesini sağlamak istiyorum. Ve bu öğrenci arkadaşların okul içinde örgütlenmelerine elimden gelen desteği sağlamak istiyorum. Bu yazdıklarımdan üniversite hariç hepsini yapıyorum.

Okulda okuyan öğrencilere ve çevrelerine gazetemizi, içinde bulundukları durumu, yaşadıkları olumlu veya olumsuz hareketleri yazmalarını bildireceğim.

Yapmak istediğim, bence en önemli işlerden de, belli günlerde, insanlarımızın mücadeleci ve direnişçi tavırlarını artırıcı eylemler (bildiri, pankart, mitinglerde toplanmak gibi) örgütlemektir. Ama ne yazık ki bütün bu eylemlerin hepsinin karşısına parasal sınırlılık gelip dikiliyor.

Burada yaptığımız her eylemi tüm boyutlarıyla tartışabileceğim arkadaşların olmasından ve eylem öncesi taktiklerin bu arkadaşlarla oturulup tartışılmasından yanayım. Belki de burada TKP'mizin, bu tür konuları tartışabileceğimiz partizan veya militanları olabilir. Bu arkadaşlarla tanışmayı istiyorum.

Partimizin bizlere yapılacak eylem tablolarını göndermesi, gerekirse seçtiği önderle bizleri denetlemesi gerekir. Ayrıca, burada da gazete çıkarmak için arkadaşlara görev verilmeli.

Bizzat çalışacak partizan arkadaşların partimiz tarafından seçilmesi gerektiğine inanıyorum. Eğer gerekirse, yani kabul edildiğim takdirde, ben, elimden geleni yaparım. Partimiz TKP'nin artık Türkiye'de tüm mekanizmasının en hızlı bir şekilde yaygınlaşması gerekiyor.

Yılmaz Genç, İstanbul

AÇIKLAMA

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Mayıs 1988 Plenumu yapıldı. Plenum'da, geçen bir yıl içinde yapılan parti çalışmaları değerlendirildi.

1987-1988 örgütsel stratejisinin özü, partinin işçi sınıfı içinde derinleşmesi ve yaygınlaşmasıydı. Bunun için ana görevler belirlenmişti. Bu görevler ana olarak *başarıyla* gerçekleştirildi. Ancak bazı görevlerde, siyasal ortamın yapmamızı zorunlu kıldığı işlerle karşılaştırıldığında daha üstün başarı sağlamamız zorunludur.

Tüm örgütlerin bir yıl içinde üye kazanma oranı yüzde 71'dir. Çıkartılanlar ve ayrılanlar düşürüldüğünde partinin net büyüme oranı yüzde 31'dir.

Merkez Komitesi dışında kalan yönetim organlarında işçi oranı yüzde 44'e yükselmiştir. Bu oran geçen yıl yüzde 31'di.

Nisan 1987'de parti üyeleri arasında yüzde 35 olan işçi oranı yüzde 52'ye çıkmıştır.

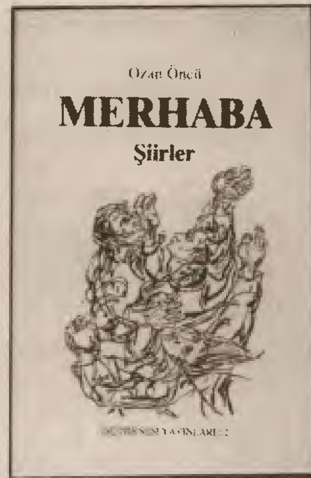
TKP merkez organı *İşçinin Sesi*'nin dağıtımı yüzde 513 artarak 5000'i aşmıştır.

Merkez Komitesi, geçen yıl yapılan çalışmaların yanısıra, 1988-1989 dönemi örgütsel stratejisini, görevlerimizi, yapılacak işleri karara bağladı. Siyasal ortamı ve partimizin izleyeceği yolu değerlendirdi, gerekli örgütsel kararları aldı. Yeni kurulan örgütleri, Merkez Yürütme Bürosu'nun dış ilişkilerdeki tutumunu oybirliğiyle onayladı.

Şimdi daha sıkı bir örgüt yaratmak ve işçi sınıfı içinde daha da derinleşmek ve yaygınlaşmak için ileri!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Mayıs 1988

Kavgaya bir *Merhaba* daha!

İşçiler şiirde de kendine yer açıyor. Ozan Öncü yoldaşımızın yeni yayınlanan Merhaba kitabı bunun güzel bir örneğidir.

12. Özveri Taarruzu'nu başarıyla kapatıyoruz

Partimizin yurtdışı örgütleri için erken başlattığı 12. Özveri Taarruzu bu hafta hedefi gerçekleştirerek sona eriyor.

12. Özveri Taarruzu özel bir durum nedeniyle yurt dışında erken başlatılmıştı. Özel yanları çok olan bir taarruz olarak da bitiyor.

Önceki taarruzlar 12-13 haftada biterken, bu taarruz 9 haftada hedefine ulaştı. Önceki taarruzların ayrılmaz bir parçası olan ileri tarihli borç kağıtları bu kez yok oldu. 12. Taarruz'un en önemli kazanımı büyük miktarda nakiti kısa sürede denkleştirmek oldu. Toplantıların çoğu da çok kısa sürdü. Bunlar örgütümüzün komünist formasyonunda ileri bir adımın göstergeleridir.

İşçinin Sesi partizanları, sempatizanları, okurları, devrimci savaşım devrimci özveri üzerinde yükselir diyerek katkılarını yaptılar. 12. Özveri Taarruzu Türkiye'de henüz başlamamış olsa da, Türkiye'den taarruzu duyan birçok yoldaş katkısını yolladı. Cezaevlerinden el hünerleri geldi. Ayrıca birçok okurumuzdan da katkı aldık. Teşekkür ederiz.

12. Özveri Taarruzu'nu başarıyla kapatıyoruz. Türkiye'nin sürekli ilerleyen siyasal ortamı, yapmamız gereken işleri hızla artırıyor. Başarılı taarruzlarımızı sürdürecek, bütün bu işlerin altından kalkacağız.

Haydi 13. Özveri Taarruzuna!

DUYURU

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Mayıs 1988 Plenumu'nda kabul ettiği 1988-1989 yılı örgüt stratejisini, bu sayımızda ikinci bir Çek-Al olarak sunuyoruz.

İşçinin Sesi
Yayın Kurulu

Okurlarımıza duyuru

Değerli *İşçinin Sesi* okurları,

Gazetemizin, 15 sterlin olan Türkiye dışı abone bedelini, 353. sayımızdan itibaren, yeni bir sınıflandırma yaparak değiştirdik.

Son yıllarda, abone sayısında olduğu kadar, uluslararası posta taşıma ve baskı masraflarında da artışlar oldu. Öyle ki, örneğin Avustralya için yaptığımız posta masrafı, abone bedelini aşar duruma geldi. Bunun önüne geçmek için abone koşullarını yeniden düzenledik.

Yeni düzenlemeye göre yıllık ve altı aylık abone bedelleri şöyledir:

BÖLGE	YILLIK	6 AYLIK
İngiltere	20 Sterlin	10 Sterlin
Avrupa	22 Sterlin	11 Sterlin
Ortadoğu	40 Sterlin	20 Sterlin
K. Amerika	40 Sterlin	20 Sterlin
Avustralya	48 Sterlin	24 Sterlin

Yeni abone koşulları 353. sayımızdan itibaren geçerli olacak, eski abonelerimiz, abonelikleri bitene kadar yeni düzenlemeden etkilenmeyecekler.

Sınıfa, sempatizana, kendine güven!

BU DA YETMEZ!

Yoldaşlar, 11. Özveri Taarruzu hedefimiz Türkiye'de dağıtımı 5 000'e çıkarmak, yeni fabrikalarda, işyerlerinde, işçi semtlerinde sesimizi yükseltmekti.

Bugün, hedefimize ulaştık. *İşçinin Sesi*'nin, Türkiye'de dağıtımı 5 000'i aştı. Önemli sayıda fabrika ve işyerinde *İşçinin Sesi*, makine sesinden önce yükseliyor. Bu, birçok legal yayının dağıtımını geçen bir sayıdır.

Ama bu da yetmez, yoldaşlar! Türkiye'nin küçük küçük patlamalara dönüşen ortamında, gazetemiz her fabrikaya, her işyerine, işçi semtine tomar girmelidir. Dağıtımı daha da yükseltmek görevimizdir.

Okuyucu yoldaş,

Sen bunun gerçekleştirilmesinde en önemli halkalardansın. *İşçinin Sesi*'ni okuduktan sonra atma, bir kenarda tutma. Bir başkasına ver. Bir sendikaya, derneğe ya da yararlı olacağını düşündüğün bir adrese ulaştır, postala. Dağıtımı artırmak için bizimle ilişkiye geç.

İşçinin Sesi'nin en geniş biçimde dağıtılması, daha çok sayıda işçi yatağından illegal ve özgür partimizin sesinin yükselmesinin sağlanması senin de görevindir.

Haydi, *İşçinin Sesi*'yle fabrikalara, işyerlerine!

İşçinin Sesi çalışanları

Sosyal demokratların, resmilerin, küçük burjuva "sol"ların giriştiği

Bölücü çabalar yine boşa çıktı

Türk-İş'i bölme hevesi her türlü "sol" sendikacı ve sağ reformistin hevesi kursağında kalacaktır. 8 Mayıs toplantısının kanıtladığı budur. İşçi taban yanlışın farkına varıp tekrar salonu doldurmuştur. Ve Türk-İş'i militan, devrimci bir sınıf sendikası yapma yolunda başladığı işe devam etmiştir. Yenilen bölücüler, kazanan birlik olmuştur.

8 Mayıs günü, Türk-İş'in düzenlediği İstanbul sendika işyeri temsilcilikleri Avrupa yakası toplantısı yapıldı.

Toplantı Türkiye işçi sınıfının nabzını göstermek açısından önemliydi. İkinci olarak, Türk-İş'te militan sendikal birliği oluşturmaya çalışan işçi sınıfının çabalarını ve işçi sınıfının arasına sızmaya çalışan her türlü bölücü, bozguncu küçük burjuva sağ ve "sol"ların belkemiksizliğini sergilemesi açısından önemliydi. Üçüncüsü, toplantıda, DİSK hevesli reformistlerle "sol"ların eylem birliği işçilerin önünde komünistler tarafından sergilendi. Toplantı bu açıdan da önemliydi.

Şimdi sergilenen oportünist, reformist, bozguncu tavırları ve işçilerin bu bozguncu-bölücü tavırları, komünistlerle birlikte nasıl boşa çıkardıklarını aktaralım.

Anadolu yakası toplantısı, İstanbul yakası toplantısından bir gün önce gerçekleştirilmişti. O toplantıda, işçi temsilciliklerinin konuşma istekleri kabul edilmek zorunda kalınmış. Zafer Sineması'nda Pazar günü yapılan toplantıda da, her sendika adına bir işyeri temsilcisi işçinin konuşması kabul edildi. İlk olarak sözü Petrol-İş temsilcisi aldı.

Toplantı baştan sona alabildiğine coşkuluydu. İnsanlar zincirlerinden boşanmış aslanlar gibiydi. İşçiler sahneye çıkıyor, 3 dakikalık konuşma süresini aşıyor, konuşuyor, coşturuyor, coşuyordu. Her işçi kürsüye çıktığında salon hop oturuyor, hop kalkıyordu.

"Selam" diyordu konuşan, "selam Türkiye işçi sınıfına". Toplantı yönetimi toplantının ortalarına doğru artık işçilerin eline geçmişti. İsteyen işçi mikrofona koşuyordu. Sloganlarla salon, yer-gök inliyordu.

Konuşmalar, üç ana noktada odaklaşıyordu: Birincisi, Türk-İş neden 1 Mayıs'a sahip çıkmadı. (Bu parti politikamızdır.) İkincisi, neden Türk-İş, aldığı eylem kararlarının takipçisi olmadı. İşçiler eylem istiyorlardı. Bu her yoldan anlatıldı. Üçüncüsü, son bir hafta içinde hükümetle Türk-İş arasındaki "uzlaşma" kınandı. Açız ve uzlaşma değil, kavga istiyoruz dendi.

Toplantı konuşmalarının ana noktaları bunlardı. Ayrıca, sendikal demokrasi ve yöneticilerin tabanın sesi olması gerektiği açıklandı. Sınıf sendikacılığı ve devrimci Türk-İş isteği yankılandı.

Atılan sloganlar şunlardı: "İşçiler el ele, genel greve", "yaşasın işçilerin birliği", "işçiler sendika yönetimine", "devrimci Türk-İş'i yaratacağız", "işçiyiz, güçlüyüz, hak almada öncüyüz", "uzlaşmaya hayır", "haydi İstanbul mitingine", "yaşasın 1 Mayıs" ve ara sıra bir gurubun attığı "DİSK'e özgürlük" sloganı.

Bir sendika adına çıkan bir işçi, tüm işçileri 1 Mayıs ve 1 Mayıs'ta şehit düşen tüm devrimciler ve işçiler anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Türk-İş yöneticisi Emin Kul ve 1. Bölge Temsilcisi de 1 Mayıs ve tüm devrimcilerin anısı önünde saygı duruşunda bulundu. Bu saygı duruşu olayı bizce toplantının en çarpıcı anlarından biriydi.

30'a yakın temsilcinin konuşmalarından sonra salon bir anda Emin Kul'u kürsüye çağırdı. Emin Kul "demokratik platform olmadığı" gerekçesiyle konuşmayı ilk anda reddetti. Ancak "Emin Kul sahneye" sloganı ve tüm işçilerin ayağa kalkmalarından dolayı, kürsüye çıkmak zorunda kaldı. Yaptığı konuşmada "Yaşasın işçilerin bayramı 1 Mayıs" dedi. "İnşallah seneye kutlarız" dedi.

Ancak bazı bölücü sağ ve küçük burjuva "sol" güçler Emin Kul'un konuşmasını işçilerin havasını bozma yolunda kullanmaya çalıştılar. Bazı sendikacılar dışarı çıkmaya başladı. Ardından, aniden işçilerin dörtte birini geçen kısmı salonu boşalttı.

Olayı bir an düşündüğümüzde, bunun kendiliğinden bir tepkiyi DİSK hevesi için kullanmaya çalışan sosyal demokratlar, resmiler, sağ ve "sol" küçük burjuva sendikacıların tezgahı olduğu görüşüne vardık. Bir işçi yoldaş dışarı çıkan işçilerin yanına giderek konuşma yaptı. Ajitatif yanı ağır basan bu konuşma tüm işçilerin salona dönmesine neden oldu.

"Bu salon bizimdir, işçilerindir. Bu salona biz sahip çıkacağız arkadaşlar. Salonu boşaltmayalım. Yaşasın işçilerin birliği diyorsak işçi arkadaşları yalnız bırakmayalım. Bölücülerin, bozguncuların oyununa gelmeyelim."

Bu konuşma işçiler tarafından "doğru, doğru" sözleriyle karşılandı ve merdivenlerden yukarı çıkanlar dönmeye başladılar. Salonun dışında oturup protesto edenler, ayağa kalkıp sinema salonuna girmeye başladılar.

Partimizin temsilciler toplantısında koyduğu her tavır, Türk-İş'i, sınıfın sendikal hareketini bölme yolunda çaba gösteren her türlü oportünist-bölücü sendikacının ve resmi bozuntularının oyunlarını boşa çıkardı. 200-300 işçinin önünde bölücü ve bozguncular sergilendi.

Bu eylem hem işçilere, hem bize, hem de ne yaptığını bilmez, küçük burjuva "sol" hareketlere öğretici oldu. "Yaşasın işçilerin birliği" sloganını ağızlarından düşürmeyenler, bir yandan da Türk-İş yöneticilerine tabanın tepkisini başka bir konfederasyon yönünde kullanmak istediler. Bugün hangi gerekçeyle olursa olsun işçi sınıfına bağımsız sendika ya da yeni konfederasyon önerisinde bulunmak, sınıfa "al bıçağı harakiri yap" demekle eş anlamlıdır.

Fabrikalarda, işçi semtlerinde, sendikalarda, işçi sendika toplantılarında tüm sınıf bilinçli işçileri, bu tezgahlanan oyunları komünistlerle birlikte bozmaya

çağırıyoruz. İşçi sınıfı her toplantısında "yaşasın işçilerin birliği" sloganını kendine temel ediyor. Bu sağduyuyla ve yaşamdan tokat yiye yiye öğrenilmiş sloganı atan sağ ve "sol" sendikacı baylara tutarlı olmalarını, sınıfın bu kendiliğinden isteğinin gerisine kaymamalarını öğütlüyoruz.

"Sol" lafazanlık biraz tutarlı olmak zorundadır. Bugün Türkiye'de iki milyona yakın işçiyi örgütlemiş ve bünyesinde barındıran sendika Türk-İş'tir. Türk-İş Amerika'nın yavrusudur diyorlar. Türk-İş burjuvaziyle işbirliği yapıyor diyorlar. Şu ya da bu yönetici burjuvaların uşağıdır diyorlar."Madem öyle, sen ne duruyorsun, kendine, sınıfına güveniyorsan, düzelt öyleyse" demezler mi adama. Sınıfa karşı olan güvensizliklerini her adımda böylece belli ediyorlar. Bu gibi küçük burjuva ayrık otlarını bünyesinden atacak olan işçi sınıfının değerli lideri Lenin'in söylediklerini dinleyelim:

"Ama biz savaşımı 'işçi aristokrasisine' karşı savaşımı, işçi yığınları adına, bu yığınları kendi yanımıza kazanmak için yaparız. İşçi sınıfını kendi yanımıza çekmek için oportünist ve sosyal şoven liderlerle savaşırız. Bu kadar açık ve belli bir ilkel gerçeği görmemek saçmalık olur. Sendika *üst yöneticilerinin* gerici ve karşı devrimci zihniyetinden, komünistlerin sendikalardan çıkmaları gerektiği ve sendikalarda çalışılmaması sonucuna varan ve yeni ve *yapay* işçi örgüt biçimleri yaratmak isteyen "sol" Alman komünistleri işte bu hatayı işliyorlar! Bu, burjuvaziye hizmet etmeye eşit, affedilmez bir saçmalıktır."(Lenin, *Sol Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı*, Sol Yayınları, s.50-51)

Türk-İş'i bölme hevesi her türlü "sol" sendikacı ve sağ reformistin hevesi kursağında kalacaktır. 8 Mayıs toplantısının kanıtladığı budur. İşçi taban yanlışın farkına varıp tekrar salonu doldurmuştur. Ve Türk-İş'i militan, devrimci bir sınıf sendikası yapma yolunda başladığı işe devam etmiştir. Yenilen bölücüler, kazanan birlik olmuştur.

Devrimci Türk-İş'i yaratacağız!

Haydi, militan, devrimci Türk-İş yolunda ileri!

Yaşasın işçilerin birliği!

Rıza Canver, İstanbul

Bu düzeni yıkıp işçi sınıfının düzenini kurmak gerekiyor

Rest rasyon değil, d vrim

"Bu binanın restore edilme olanağı yok. Binanın camını, çerçevesini değiştiriyorsun, fakat kapısı sallanıyor. O zaman bu binayı yıkıp yeniden yapmak gerekir..."

Sendikal yasalarda yapılacak olan değişiklikler konusunda görüş belirten Türk-İş genel eğitim sekreteri Mustafa Başoğlu şöyle diyor:

"Söz konusu yasa taslaklarında Türk-İş'in istemlerinin yüzde biri bile yer almadı."

Başoğlu yasada yapılacak değişikliklerle hükümetin İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) kurallarına uymuş olmayacağını, bunun için İLO nezdinde davacı olmaya devam edeceklerini söylüyor ve şunları ekliyor:

"Aslında Türk-İş'in iddiaları geri alabilmesi, o platformda davacı olmaması için her iki kanunu da ele alıp, yeniden yazmak gerekir. Son hazırlanan tasarı, tamirat ve makyajdır... Bu haliyle bu kanunlar düzelmez zaten.

"Bu binanın restore edilme olanağı yok. Binanın camını, çerçevesini değiştiriyorsun, fakat kapısı sallanıyor. O zaman, bu binayı yıkıp yeniden yapmak gerekir diyorsun. Bu nedenle kısmi değişikliklerle olmaz. Türkiye'de, sendikalar ile toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt kanunlarını sil baştan yapmak gerekir." *(Cumhuriyet*, 17 Mayıs 1988)

Başoğlu'nun sözleri, en küçük bir demokratik ilerlemenin bile bu düzen yıkılmadan sağlanamayacağını, işçi sınıfının düzen içi değişikliklerden hiçbir medet ummadığını, burjuvazinin yasalarını başına çalması gerektiğini ne güzel yansıtıyor.

Gazetemizin 335. sayısındaki bir yazıda şöyle deniyordu:

"Bugün işçi sınıfımız öyle bir düzeydedir ki, sendikacılık, değil ANAP'lılık, DYP'lilik, SHP'lilik ve DSP'lilikle de birarada yürümüyor. Legal sosyalist particilik bile ölü doğmuştur. Resmiler ise izledikleri burjuva siyasetle her geçen gün işçiden biraz daha uzaklaşıyorlar.

"Bugün sendikacılar, sendikal hareketin her düzeydeki yönetim katlarında kalmak istiyorlarsa, kendi kişisel eğilimleri ne olursa olsun, işçi sınıfının istemlerini yerine getirmek, onun düşüncelerine sözcülük etmek zorundadırlar."

Başoğlu'nun sözleri bu değerlendirmenin doğruluğunu bir kez daha kanıtlıyor. DYP'li olarak bilinen Başoğlu, sendikacı olarak, ister istemez DYP ile taban tabana zıt istemler, düşünceler yansıtıyor.

Kişisel eğilimleri ne olursa olsun, işçi sınıfının istemlerini dile getiremeyen, onun düşüncelerine sözcülük edemeyen sendika yöneticileri, uzun erimde eriyip gideceklerdir. Sendika yöneticilerinin kaderini belirleyecek olan, yasal değişiklerle seçilme sınırlılıklarını kaldırıp kaldırmamak değil, asıl olarak budur.

Sendikal birlik, militan eylem, sınıf dayanışması, sendikal demokrasi konusunda kavgayı yükselten işçi sınıfımız, geleceğin ışıklı günlerine doğru bayrağını dalgalandırmaktadır.

Hüsam Kuzgun

Türk-İş'teki sorunların çözümü bölünme değil, sendikal demokrasiyi yaşama geçirmedir

Mücad le Türk-İş' karşı değil onun yanlışlarına karşıdır

Sağlı "sol"lu bölücülerden ve bozgunculardan, üst yönetimde Emin Kul'dan yükselen sesler ne olursa olsun, işçi sınıfı, Türk-İş'te birliği, örgüt içinde sendikal demokrasiyi ve yığınsal, militan eylemi *yükseltecektir.*

Mercan Köklü

Türk-İş'in hükümetle vardığı anlaşma, işçi kesiminde haklı olarak büyük tepki topladı. İşçiler, enflasyonun yüzde 75'lerde seyrettiği şu dönemde, ücretlere yüzde 58 zam yapılmasını, eylem kararlarının çiğnenmesini kabul edemezlerdi, etmediler. Ve bunu Türk-İş'in düzenlediği temsilci toplantılarında olanca açıklığıyla gösterdiler.

Bu arada, çeşitli sendikalardan şiddetli tepkiler yükseldi. Basında Türk-İş'i karalama yönünde yeni bir kampanya başlatılmaya çalışıldı. "Alternatif", "yeni konfederasyon", "DİSK" sözlerini yeniden duyar olduk.

Bölücülere gün doğdu

Türk-İş yönetiminin, anlaşmada takındığı hatalı tutum, kendi ilkelerini çiğnemesi, mitingleri ramazan gerekçesiyle ertelemesi, sınıf savaşımının gitgelli, inişli çıkışlı ortamında, en ufak bir "tekleme" karşısında ortalığa saçılmaktan çekinmeyen bozguncu-bölücü unsurlar için yeni bir fırsat(!) yarattı.

Türk-İş içinde, özellikle Türk Metal'in azılı gerici yönetimi çevresinde kümelenmiş olan sağcı bozguncu-bölücü unsurlar, enflasyonun yüzde 75 dolayında olduğu bir ortamda yüzde 58'lik ücret zammına imza konulmasını fırsat bilerek, kazan kaldırmaya çabaladılar. Sözde militan(!), eylemde palavracı tutumlarıyla, Türk-İş'i sonu belirsiz bir örgütiçi çekişme ve kargaşa ortamına sokmaya çalışıyorlar. Hesapları, bu kargaşada, Türk-İş'in sol sendikalarını "temizlemek", sermayenin sıkı sıkıya sarılacağı bir Türk-İş yaratmaktır. (Bağımsız Otomobil-İş yönetiminin sendikal rekabeti körükleyen tutumu, Türk Metal'in gerici yönetimine bu çabasında yardımcı olmaktadır.)

Sağcı bozguncuların militan(!) sözleri, özdeki bozgunculuklarının kılıfıdır. Çünkü, Türk-İş genel merkezince 30 ilde yapılması düşünülen yürüyüş ve mitinglerle ilgili hazırlıkları yavaşlatan, engelleyen, vb. en başta kendileri oldu. Bilerek eylemleri engellediler. Bunlar, tabandaki işçinin yükselişinden en başta kendilerinin zararlı çıkacağının çok iyi bilincindedirler.

Sosyal demokratlar, her zamanki gibi amorf, şekilsiz tutum takındılar. Anlaşmanın imzalandığı ilan edilir edilmez, Türk-İş'i "satılmışlıkla", "ihanetle", vb. suçlayarak sağcı bozguncu koroya pratikte yardım sağlamış oldular. Basında, anlaşmadan hemen sonra başlatılan Türk-İş'i karalayıcı kampanyaya el verdiler.

Bu tutumda o kadar ileri gittiler ve bazı sendikacıların şirazesi o kadar bozuldu ki, 28 Mayıs'ta yapılması planlanan İstanbul mitinginin hazırlık çalışmalarında, "Türk-İş üyesi olmaktan utandığını"(!) söyleyenler, "mitingde Türk-İş yöneticileri mi yuhalanacak, yoksa Özal hükümeti mi" sorusuyla ortaya çıkanlar oldu. Mitingin valilikçe yasaklanması üzerine, Türk-İş bölge temsilciliğine siyah çelenk bırakanlar da cabası. Hatta, burjuvaziye karşı eylem koymamak için özel dikkat gösteren Genel Maden-İş sendikası, Türk-İş yönetimini protesto için, "ocaklara inmeme kararı" aldı.

Bu tutumlar, sosyal demokratların işlevi konusunda işçilerin biraz daha gözünü açmaya yardımcı oldu.

Türk-İş'e alternatif, daha iyi bir Türk-İş'tir

Türk-İş'te sendikal birliğe karşı yönelmiş bozguncu-bölücü çabalarda, bazı "sol"cular ve resmiler de (TBKP yanlıları) ortalığa saçıldılar.

Bu kesim de, anlaşmanın ertesinde, işçilerin gösterdiği yoğun tepkiye bakıp, Türk-İş yönetiminin hatalarından, "Türk-İş'e alternatif", "yeni" konfederasyon, "DİSK", vb. propagandalarına hız vermede yarlanmaya çalıştılar.

"Sol" ve resmi bölücüler, böylece, Türk-İş'in yanlışına haklı tepki gösteren işçileri, bir başka yanlışa sürüklemeye gayret ettiler. Bunu, Türk-İş yönetiminin, anlaşmanın hemen ardından İstanbul'da düzenlediği iki temsilci toplantısında becerebilmek için epey uğraştılar. Türk-İş düşmanlığına soyundular. İşçinin, kızgınlık duyduğu bir Türk-İş yöneticisinin (Emin Kul) konuşmasını, öfkeli işçi topluluğunu salondan dışarı çıkarmada kaldıraç yapmaya uğraştılar.

Ama, ileri işçiler bölücülerin bu manevrasını bozmakta gecikmedi. Salondan "devrimci Türk-İş'i yaratacağız" belgisi yükseldi. İleri işçiler, topluluğu salondan dışarı çıkartmaya çabalayanlardan, Deri-İş yöneticilerinden Munzur Pekgüleç'le herkesin önünde tartıştılar. Onun tutumunun nesnel olarak bölücülük olduğunu sergilediler. Türk-İş'te sendikal birliği gözümüz gibi korumamız gerektiğini söylediler. Bu doğru ve kararlı tutum, kafası karışan işçilerin çoğunluğunun işin özünü anlayıp toplantıya geri dönmesine yardımcı oldu. Bir yanlışlığın önü bir kez daha alınmış oldu.

Türk-İş'e üye Deri-İş'in bir yöneticisi olan Munzur Pekgüleç'in, haklı bir tepkiyle ayağa kalkan işçileri salonun dışına çıkarmaya çalışması, onun kafasının, Türk-İş'de sendikal birlik konusunda bulanık olduğunun bir göstergesidir. Oysa, tam da bu sendikanın faaliyet gösterdiği işkolunun nesnel durumu, Türk-İş'te sendikal birliğin ne kadar zorunlu olduğuna bir örnek oluşturuyor.

Sendikal birlik nesnel bir ihtiyaçtır

Deri işkolunda tensikatlar bu günlerde çok yoğun yaşanmaktadır. Geçen yıl üstün başarılı militan bir grevin sonunda, yılın en iyi sözleşmesini imzalayan Deri-İş, sözleşmenin yürürlüğe girmesinden bu yana işverenlerin yaylım ateşi altındadır. O günden bu yana Kazlıçeşme'de yüzlerce Deri-İş üyesi tensikata uğratılmış olup, yüzlercesi tensikat tehdidi altında çalışmaktadır.

Munzur Pekgüleç, şubat ayı içinde yaptığı bir açıklamada, deri işkolunda işten çıkarmaların yoğunlaştığına işaret ediyor ve "işten çıkarılan 500 dolayında işçinin işe iadesi konusunda etkili olamadıklarını" anlatıyordu. Yer değiştirme, satışların düşmesi, pazar yitirme, vb. gerekçelere dayandırılarak yapılan tensikatlar, işverenlerin deri işçisini *sendikasızlaştırması* şiddetlenerek sürüyor. Ve görünen köy kılavuz istemiyor:

Sendikanın şube yönetimleri, tensikatlara karşı kendi başına güçsüz kalıyor. Hatta, sendikanın, sendikalaşma oranının oldukça düşük olduğu, dar bir işkolunda faaliyet gösteriyor olması, genel merkezin gücünün bile yetersiz kalmasını getiriyor.

Sendikanın, Türk-İş bütününün destek ve dayanışmasına *ihtiyacı* vardır. İşkolunda işten atılanlarla sınıf dayanışmasını yükseltmek, işli-işsiz işçi dayanışmasını yaratıcı biçimde örgütlemek, artık bir zorunluluk olarak dayatan *işçi dayanışma sandığının* oluşmasına yardım etmek, sendikasız işçileri sendikalılaştırma kampanyası düzenleyerek, işverenin en önemli silahını elinden çekip almak, bütün bunları yaparken bağlı olduğu Türk-İş'ten güç almak ve ona güç katmak, Munzur Pekgüleç'in kafa yormasında *asıl* yarar olan konulardır. Türk-İş'e eleştiri, böyle somut konularda ve *örgütü ilerletme* amacına dönük olursa yapıcı olur.

Tensikatlar, yalnızca deri işkolunda değil, bir salgın hastalık gibi bütün işyerlerinde gelişiyor. Dolayısıyla, sendikal düzeyde değil, konfederasyon düzeyinde bir girişimde bulunulması en doğru tutum olarak beliriyor. Ama, böyle bir öneri bile, Türk-İş'te sendikal birliğin güçlendirilmesinin ne derecede zorunlu olduğunun bir kez daha kanıtı olur.

Yukarıdan gelen bölücü bir ses

Hükümetle yapılan anlaşmanın ardından, Türk-İş yönetiminin yanlışına başka yanlışlarla yanıt verilmesi, Türk-İş genel merkezinin, üyesi olan sendikalara bir genelge göndermesine yol açtı. Bu genelgede, sendikaların, konu hakkında konfederasyon yönetiminden bilgi alma ihtiyacı duymadan açıklamalar yapılması eleştiriliyor ve şu çok önemli nokta dile getiriliyor:

"Çalışanların konfederasyonla olan manevi, fiili bağları, ilişkileri ve inançları konfederasyonların en büyük gücüdür."

Türk-İş genelgesi tasfiyeci değil, eğitici, ayrılıkların önünü alıcı bir dille kaleme alınmış. Bu güzel. Ancak, Türk-İş genel sekreteri Emin Kul'un, bu genelge yayınlandıktan *sonra*, genelgeyle hiç uyuşmayan bazı konuşmalar yapması, Türk-İş'te sendikal birliği pekiştirmek açısından hiç de güzel değildir.

Kul, 25 Mayıs'ta İstanbul'da sendika şube başkan ve temsilcileriyle yaptığı bir toplantıda şöyle dedi:

"Türk-İş bir yol ayrımına geliyor. Yakında kongreler yapılacak, ondan sonra bu yol ayrımı daha da yaklaşacak. İsteyen gider. Biz kitle örgütü olacağız diye anarşi örgütü olamayız." (*Milliyet*, 26 Mayıs 1988)

Bu tutum, bölücü bir tutumdur. Her örgütün gelişme yasası olan eleştiri-özeleştirinin önünü tıkamaya hevesli bir tutumdur. Tasfiyeci eğilimleri yansıtmaktadır. Hele hele, işçi sınıfının "Türk-İş'te birlik, sendikal demokrasi ve militan eylem" şeklinde özetlenebilecek hedefinden ürken bir sendikacının korkularını iyice yansıtmaktadır.

Emin Kul'un bu tutumu, işçi sınıfımızın Türk-İş'te sendikal birliği pekiştirme çabasına engel olamaz. Bahçelievler Zafer sinemasındaki toplantıda, bir işçi temsilcisinin ağzından söylediği şu sözler, Emin Kul da dahil, sağdaki, "sol"daki bölücü ve bozguncular en güzel yanıttır:

"Türk-İş eylem programından geri dönmemelidir. Bu tabanın isteğidir. Eğer eylem programından geri dönerseniz, işçiler sizden hesap soracak. Tarih de sizden hesap soracak. İşçi sınıfı, size rağmen herşeyi yapacak güçtedir. Şayet siz eylemlere sekte vurmaya kalkarsanız, sizi de önüne katıp götürecektir."

Sağlı sollu bölücülerden ve bozgunculardan, üst yönetimde Emin Kul'dan yükselen sesler ne olursa olsun, işçi sınıfı, Türk-İş'te birliği, örgüt içinde sendikal demokrasiyi ve yığınsal, militan eylemi *yükseltecektir.*

İşçi sınıfı Türk-İş'te birleşecek, alanlarda devleşecektir.

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:355, 8 Haziran 1988

İŞÇİNİN SESİ
ÇEK-AL

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ IV

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda, dördüncü bölümünü yayınlıyoruz.

Geçen sayılarımızda aktardıklarımızdan da anlaşılacağı gibi, parti merkezi, partinin kararlarına aykırı bir biçimde rota değiştirmişti. Devrimin, işçi sınıfının ve partinin çıkarlarına ters düşen bu rota değişikliğini düzeltmek, bu doğrultuda zorunlu olan ideolojik mucadeleyi parti kanallarından yürütmek için biz, elimizden gelen herşeyi yaptık.

Ama bütün yollar tıkanmış, ne parti kararlarının, ne tüzüğün, ne de konuşmalarda edilen sözlerin hükmü kalmıştı. Seçim, böyle büyük haksızlıklar, keyfilikler ve yanlışlıklar karşısında susmakla susmamak arasındaydı. Susmak hiçbir sorunu çözmeyecekti. Bu durumda seçim tekti. Tek yol sorunları işçi sınıfına açık etmekti.

Bu yolu, *İşçinin Sesi*'nin 100. sayısı başlattı. 100. sayıda çıkmış olan iki önemli yazıyı ("kuştan korkan darı ekmesin" ve "açık yanıt vermek zorundasınız") bu sayfalarımızda aynen yayınlıyoruz.

Bu yazılar önyargısız bir yaklaşımla okunduğunda, *İşçinin Sesi*'nin partizanlığı, yapıcılığı, tek kaygusunun devrimci çıkar olduğu çok açık görülmektedir.

Nitekim, kavgayı yoldaşça, yapıcı bir çerçevede tutmayan menşevik yönetim oldu. "Tasfiyeciliği durdurun" başlıklı yazıda ve öteki yazılarda belirtildiği gibi, kitap toplama, gazete okumayı yasaklama ve düpedüz tasfiyecilik, menşevik yönetimin başvurduğu yoldu. Hatta, "savaşımın neresindeyiz" yazısında sözü edildiği gibi, işi fiziksel saldırıya kadar vardırdılar. Bunların yanı sıra, düzeysiz, asılsız dedikodular yayıyorlardı. Ama bunlara cevap vermeye bile gerek duymadığımız için, bunlar yazılı belgeden yoksun kaldı.

Kavga açığa çıktıktan bir süre sonra, menşevik yönetimden bir haber geldi. Buna göre, *İşçinin Sesi*'nin yayını durdurması ve Veli Dursun yoldaşımızın İngiltere parti komitesi sekreterliğini bırakması isteniyordu.

Bunun üzerine, İngiltere parti örgütüne üye olan tüm yoldaşlar, merkeze birer mektup yazarak görüş bildirdiler. Başka bir deyişle, merkeze 100'e yakın mektup gitti. Bu mektupların içeriğine ilişkin bir fikir vermesi için, parti arşivimizden tipik bir örnek seçtik. Dikim işçisiyken matbaa işçiliğine başlamış bir yoldaşımızın yazdığı mektup, hiçbir düzeltme yapmadan aynen şöyle:

"Yoldaşlar,

"*İşçinin Sesi* Leninci, doğru, devrimci siyaseti savunan bir yayın organıdır. *Atılım*'ın yanlış görüşleri onu, belirli çevrenin özel yayını durumuna soktu. *Atılım*'da, bizim savunduğumuz doğru, Leninci, devrimci siyasete yer verilmedi. Bu durumda yapmamız gerekeni yaptık, *İşçinin Sesi*'ni çıkarttık. Eğer *Atılım* belirli çevrenin yayın organı olmaktan çıkarılırsa, bizim yazılarımız *Atılım*'da basılacaksa, bunlar garanti edilecekse, biz *İşçinin Sesi*'nin yayınını durdururuz. Bunlar sağlanmazsa *İşçinin Sesi*'nin yayını sürdürmesi Leninci disipline göre haktır, görevdir.

"Veli Dursun yoldaşımız İngiltere parti sekreterliğini en iyi yürütebilecek yoldaşımızdır. Dursun yoldaş, İngiltere parti örgütüne, partimize gözü kara komünistler yetiştirmiştir. Dursun yoldaşın parti sekreterliğine karşı çıkmak, hareketimizin çıkarlarına ters bir tutumdur, kişilerle uğraşmaktır. Kararın örgütsel oluşu bağlayıcıdır, kabul ediyoruz. Ama böyle bir kararın tersliğini her zaman eleştireceğiz."

"Salih Bulut"

Bu, gönderilen mektupların içeriğine tipik bir örnektir. Bu örnekten de görülebileceği gibi, yoldaşlarımız, Leninci disiplin anlayışına titizlikle uymuşlardır. *İşçinin Sesi*'ni kapatma konusunda tek koşul, Leninci görüşlerin ak kağıt yüzü görmesidir. Öteki konuda ise, merkezi karara uyulacağı ama eleştiriden de sakınılmayacağı belirtilmektedir.

Bu mektuplara tek bir cevap gelmemiş, bir süre sonra örgütün topluca partiden atılmış olduğu başkalarının ağzından *bir söylenti olarak* duyulmuştur! Bizi disiplinsizlikle suçlayan menşevikler böylesine disiplinli(!) davranmışlardır.

Daha kavga patlak verirken, en başta, karşılıklı olarak alınan konumlar, kavganın özünü oluşturan görüşleri bir yana bırakalım, yalnızca biçim açısından bile, haklıyla haksızı, kimin partiye gerçek dost, kimin gerçek düşman olduğunu anlamak için yeterlidir.

Menşevikler her adımda parti normlarını çiğnemişler, parti mekanizmasını yıkarak yürümüşlerdir. Leninciler ise, normları, mekanizmaları sonuna kadar gözetmişlerdir. Partinin gerçek sahibi olduklarını, biçimsel düzeyde de göstermişlerdir. Ve karşılaştıkları en kaba, en bayağı tasfiyecilik yüzünden örgütsüz, dağınık kalmamak gerektiği için, bir kanat olarak örgütlenmek zorunda kalmışlardır.

(Sürecek)

İşçinin Sesi'*nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısından:*

Duyuru: Kuştan korkan darı ekmesin

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin aylık organı *Atılım*'ın Temmuz sayısında "bir broşür üstüne" adlı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabımıza çeşitli eleştiriler getiriliyor. TKP'nin Sesi Radyosu da bir süredir aynı yolda yayın yapıyor.

Daha bir ay önce, işçi sınıfımızın örgütlü siyasal hareketi içinde sağ oportünizm baş tehlike olarak ilan edilmişti. Ama ne ilginçtir ki okun ucu *İşçinin Sesi*'ne, onun hattına çevrilmiştir.

Tartışmanın gelişiminin taşıdığı iç tutarsızlıklar, perde arkası olaylar bir yana, biz *Atılım* eliyle gelen eleştiriye sevindik. Uzun uzun yıllardır hareketimizin sorunlarını açık tartışmak gerektiğini, açıklıktan zarar değil yarar geleceğini savunuyoruz. *Atılım*'ın satır arası okutmaktan, açık tartışmaya doğru adım atışı sevindiricidir. Açıklık açtığı yarayı kendisi iyileştiren bir kılıçtır. Her özveriyi, ölümü gülerek kucaklayan militanlarımız, TKP'nin geçmekte olduğu dönemi, teorik farklılıkları ve bunun getirdiği somut siyasal tutum farklılıklarını olayların *gelişimi içinde* öğrenmeli, hareketimizin Lenninci ideoloji ve siyaset temelindeki birliğine sımsıkı sahip çıkmalıdırlar.

Getirilen eleştirilerin yanıtlarını verdik, veriyoruz, vereceğiz. Birşeyin altını çizelim, bizler bölücü *değiliz*. Bölücülük suçlaması üzerimizden yağmur suları gibi akıp geçecektir. Zaman en iyi göstergedir.

Bazı yoldaşlar, "neden öyleyse görüşlerinizi *İşçinin Sesi*'nde getiriyorsunuz, daha uygun bir yayın organı vardır" derlerse, bu yoldaşlara her yolu bıkmadan denediğimizi söyleyelim. Sonuç sıfır olmuştur. Görüşlerimiz ak kağıdı, gün ışığını görmemiştir. Bu durumda ne yapılacaktır? İdeolojik konuların işe geldiğince söndürülmesine izin verilemez. TKP işçi sınıfımızın, halkımızın tek umududur. Bu umuda layık olmak zorundayız.

Herkes tartışmayı daha iyiye, daha doğruya, daha güçlüye varma çabası olarak almak zorundadır. Kadroların çok büyük çoğunluğunun gençliğinden, deneyimsizliğinden yararlanıp *İşçinin Sesi*'ni "hain" olarak göstermeye kalkışmak ucuz kahramanlık olur. Ayrıca yatsıya dek yanar. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabını yasaklama, evlerden toplama ve yok etme, *İşçinin Sesi*'ni yasaklama, bunlar Leninizme düşman yöntemlerdir. Tartışmayı olumlu, yapıcı bir çerçevede tutmak zorundayız, zorundasınız.

23 Temmuz 1979 günü TKP'nin Sesi'nde TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş konuştu ve bizler için "açık saldırıya geçecekleri anlaşılıyor" dedi. Bilen yoldaşımızı bu konumlardan konuşur görmek bizim için acıdır. Sınıf savaşımı acımasız, ne yapalım, öğreniyoruz. Değişen biz değiliz.

İkincisi, *Atılım* ve Radyo eliyle bize açık eleştiri getiriliyor. Bunlara açık yanıt vermek görevdir, haktır. Bu hakkı kullanmaya "saldırı" adını takmak doğru bir tutum değildir. Açık tartışmayı, her zaman olduğu gibi önle yici, gömücü tutumun göstergesidir.

Açık eleştiri, hem de haksız eleştiri yapılsın, yapılacak açık hem de haklı eleştiri "saldırı", "yıkıcılık", "bölücülük" adını alsın. Leninizm böyle birşey bilmiyor. Kuştan korkan darı ekmesin!

Yaşasın TKP!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Editör

İşçinin Sesi'*nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısından:*

Açık yanıt vermek zorundasınız

R. Yürükoğlu

Oportünizmin ve onun en tehlikeli biçimi olan ortacılığın en belirgin yanı "açıklık korkusu"dur. Ne olur ne olmaz, yarın rüzgarlar başka yönden eserse ayazda kalmamak için, zorlanmadıkça açık görüş belirtmezler.

Oportünizmin, oportünistlerin bu özelliğini Lenin şöyle tanımlamıştır:

> "Oportünizmle savaş dediğimizde, günümüz oportünizminin her alandaki belirgin özelliğini, yani *belirsizliğini, bulanıklığını, elle tutulmazlığını* hiçbir zaman unutmamalıyız. Oportünist, yapısı gereği, açık ve kararlı bir tutum almaktan her zaman kaçınır, her zaman ortada bir yol arar, her zaman bir yılan gibi birbirinden ayrı iki görüş noktası arasında kıvrılır durur..." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.7, s.402) (abç)

Bu tutum, genel teorik düzeyde yazılmış uluslararası kitaplardan bölüm bölüm kaynak göstermeden aktarmak zorunda kalan az yetişkin "teorisyen"in düştüğü şablonculukla da birleşince, işler arap saçına döner. Militanların kafası karmakarışık olur.

Bugün bizde durum böyledir. Militanların, kızıl sancağı alanlarda koşturanların kafalarında binlerce soru vardır. Sınıf savaşımının yükselmesiyle bu sorular katıyla artmaktadır. Altı yıldır daha UDC (ulusal demokratik cephe -*İ.S.*), ileri demokrasi gibi en temel konular açıklığa kavuşmamıştır. Biz zorlamazsak kavuşacağı da yoktur.

Bugün militanlar, deneyimsizlikle örgüt sevgisinin, "onlar bilirler" yanaşımıyla idealizasyonun etkisi altında, kafalarındaki pek çok soruyu geri itiyorlar. Çoğu belki bilince bile çıkarmak istemiyor. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Hareketimizin geleceği üstündeki en büyük tehlike bulutudur. Ozan, "kavgada dolaşık yumak gibi yürekle durulmaz" diyor. Dolaşık yumak gibi kafayla hiç olmaz. Devrimimizin önemli sorunlarında mutlaka apaçık, dupduru bir çizgiye ulaşmak zorundayız. Leninci ideolojik birliğin olmadığı ya da bozulduğu yerde herşey anlamını yitirir.

Günümüzde bazı sorular özellikle öne çıkıyor. Bu, "kapitalist olmayan gelişme yolu", "feodalizm", "ticaret burjuvazisinin egemenliği", "ulusal demokratik devrim" gibi dünden gelen ama defteri daha dürülmemiş önemli sorular olmadığı anlamına gelmiyor. Bu, yarın yeni bir sürü soru çıkmayacak anlamına da gelmiyor. Bu sorular, savaşımın bizi bugün getirdiği noktada hiç gecikmeden açıklık isteyen, yanıt bekleyen sorulardır. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

1) Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezi midir, değil midir?

2) Yuro-komünizmin dünya işçi sınıfının çıkarlarına ters bir akım olduğunda anlaşıyorsak, yuro-komünizmin egemen olduğu bir parti, isterse 1 milyon 700 binlik parti olsun ülkesini devrime götüremez, demek uluslararası komünist hareketi bölücü bir tutum mudur, yoksa özüyle sözü bir, doğru tutum mudur?

3) Türkiye'de devrimci durum (devrim anı değil!) var mıdır, yok mudur?

4) Türkiye'de faşizmin acil tehlike oluşu, derin ekonomik ve toplumsal bunalımın üstünde yükselen devrimci durumdan doğmuyorsa nereden doğuyor?

5) Çeşitli "üçüncü yol"lar olabilir ve denenecektir. Ama bunalım derinleştikçe, ya faşizm, ya ileri demokratik halk devriminden başka yol olmadığı daha iyi ortaya çıkacaktır. Buna ne diyorsunuz?

6) Anti-faşist savaşımı, anti-emperyalist ve anti-tekelci savaşımla birleştiriyor musunuz? Yoksa, emperyalizme ve tekellere karşı savaşımı yükseltmek anti-faşist cepheyi zayıflatır mı diyorsunuz?

7) İleri demokratik halk devrimi için savaşımla, faşizme karşı savaşım tek bir bütündür, birbirinden koparılamaz mı diyorsunuz? Yoksa "aşamalar teorisi"nin etkisinde, şimdi faşizmi geriletelim, yarın ileri demokratik devrim savaşımı mı diyorsunuz? Bir başka deyişle, ileri demokratik halk devrimi için savaşımla faşizme karşı savaşımı tek yumrukta birleştirenleri, dolayısıyla faşizmi gebertmenin *tek gerçek utku yolunu* gösterenleri "faşizme karşı savaşın önemini küçümsemek"le mi suçluyorsunuz?

8) Ulusal demokratik cephe, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek üzere kurulacak, halkın en geniş birliği değil midir? UCD'yi, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci halk devrimini gerçekleştirmek için istemiyor muyuz?

9) "Tekel dışı burjuvazi"nin UDC'de yeri var mı? Liberal burjuvazi devrim istiyor mu?

10) İşçi sınıfı ya da herhangi bir sınıf, savaşımda ya önde gider ya geride, ya hegemon olur ya kuyrukçu. Buna ne diyorsunuz?

11) Kürt halkının kendi yazgısını kendi belirlemesi hakkını, yani özünde ayrılma hakkını ikircimsiz, amasız-fakatsız tanıyor musunuz? Yoksa, liberal burjuvaziye hoş gözükme çabasıyla bin dereden su mu getiriyorsunuz?

12) Kürt halkının devrimimiz açısından oynayacağı can alıcı rolü tanıyor musunuz? Yoksa onu Lazlar, Çerkezlerle aynı kefeye mi koyuyorsunuz?

13) Türkiye ordusu, ileri demokratik halk devrimi dışında "halkın ordusu" durumuna getirilebilir mi?

14) Kapitalist devlette ordu-militarizm ayrımları yapıp tüm "kötülükler"i militarızme yüklemek doğru bir tutum mudur? Kapitalist devlette ordu ile militarizm ayrılır mı? Biri birinin örgütlenişi, biri birinin düşüncesel varlığı değil midir?

15) Dine karşı yoğun bilimsel propaganda ve ajitasyon yürütmek mi, "sosyalizmle din çelişmez" safsatası mı doğrudur?

16) Sosyal-demokrat ideoloji burjuva ideolojisi midir, oportünizm midir?

17) Bir yandan "parlamentoda halkın temsilcisi yoktur" deniyor, öte yandan "sol sosyal demokratlar halkın istemleri yönünde ilkesel tutum alıyorlar" diye övülüyor. Öyleyse bu sol sosyal demokratlar neredir sorusu bir yana, Türkiye'de sol sosyal demokratlar, hangi sınıf ya da katmanın temsilcisidir?

18) Sosyalist Enternasyonal'in üyesi parti için "CHP sosyal demokrat parti değildir" demeye başladınız. Bu ilk bakışta CHP'ye bir eleştiri gibi görünüyorsa da, altında sosyal demokrasiyi aklama yatıyor. Açıkça söyleyin, sosyal demokrat partiler "işçi sınıfı partisi" midir? Yoksa, ideolojisi burjuva, siyaseti burjuva olan bu partiler "işçi sınıfının üstünde etkin burjuva partileri" midir?

19) TİP ve TSİP, küçük burjuva sosyalizminin partileri midir, yoksa "yanlışlar da yapan" ama işçi sınıfı sosyalizminin partileri midir?

20) İşçi sınıfımızın devrimci birliği TİP-TSİP-TKP birliğiyle mi, yoksa her çeşit sapmaya, bu arada TİP ve TSİP'in temsil ettiği küçük burjuva legalist sosyalizmine karşı amansız savaşla mı kurulur?

21) Halkımızı devrimin gereklerine hazırlamak gerektiğine göre, Türkiye gerçeklerinden çıkan ve devrimci savaşımın zaten ilerlemekte olduğu yolun açık propaganda ve ajitasyonu gerekmez mi? Yoksa, halkta boş hayaller uyandıran "her yoldan devrim olabilir, barışçı da olabilir" yollu tutum mu daha doğrudur? Bir başka deyişle, "dün genel teorik sorunlar olan proleter hegemonyası, devrimci zor kullanım, ayaklanma ve devrim... bugün *çeşitli yönleriyle* pratik sorunlar olmuştur" demek ve bunu, "çeşitli yönleriyle"nin altını çizerek ve de örgüt ve eylem bölümlerinde değil de ideolojik görevler bölümünde yazmak, devrimci savaşımın geçmekte olduğu yolun açık propaganda ve ajitasyonu görevimize dikkat çekmek mi doğrudur? (Bak: *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, Üçüncü basım,

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:355, 8 Haziran 1988

ÇEK-AL

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

TKP Merkez Komitesi Mayıs 1988 Plenumu'nda karara bağlanan

1988-1989 ÖRGÜTSEL STRATEJİSİ

1
PARTİNİN GELİŞMESİNDEKİ ÖZGÜLLÜKLER

Temmuz 1979'da partimizde açık kavga patlak verdi. Oportünizme başkaldıran dar bir kadro, önce başta gelen görevi yerine getirmeye girişti: Parti yönetiminin ihanetini sergilemek, doğru ideolojik-siyasal görüşleri menşevizmin etkisi altında kalan yoldaşlarımıza, öncü işçilere, devrimcilere sunmak.

O sıralarda devrimci durum vardı. Parti içinde patlak veren kavgada, menşevikler, her türlü sahtekarlığa başvurmuşlar, SBKP'nin tutumuna da dayanarak, yoldaşlarımızı bize karşı kilit altına almışlardı. Bu koşullar, kendiliğinden bir süreç içinde, kendi çevreleri ve doğal liderleriyle gelen ve aynı "hiyerarşi" içinde örgütte yer alan, çoğu partisiz ve öğrenci gençlikten insanlar getirdi.

Bu durum "partiye tek tek üye olunur ve parti yukarıdan aşağıya kurulur" diyen Lenininci örgütlenme ilkeleriyle çelişiyor, parti kültürüne çeşitli zayıflıklar da taşıyordu.

Şubat 1980'de I.Konferans toplandı. Konferansın amacı, düzgün bir örgütlenme kurmaktı. Ancak, Türkiye'de ortam hızla geriye kayıyordu. I.Konferans'ın amacının gerçekleştirilmesine zaman yetmedi.

12 Eylül 1980'de, daha örgütler oturmadan faşizm geldi. Böylece partimizin örgütlenme aşaması faşizm dönemine denk düştü.

Faşizm yeni teorik sorunlar getirdi. Yönetim kadrosunun enerjisi bir süre yine o kanala aktı. Şubat 1981'de II.Konferans toplandı, faşizm tezlerini ve düzenli geri çekilişi karara bağladı.

Partimiz düzenli geri çekilişi başardı. Örgütlülüğümüzü ve yayın bağını sürdürebilmek partimizin başarısı oldu.

Faşizm yıllarında, partinin merkezini oluşturmaya, çeşitli işlevleri kurmaya ve güçlendirmeye yoğun çaba harcandı.

Faşizmin çözülüşü, 1982 Anayasa'sıyla başlamakla birlikte, çözülmenin etkileri zamanla duyuldu. *Bu nedenle, tüm devrimci hareketlerin erime yılları 1980'den 1984'e kadar uzanır.*

1984 sonunda örgüt yeni ortama hazırlanırken, "Kayboluş Yolu" örgüt yıkıcılığı, örgütün enerjisini bir süre içe döndürdü.

1985 Nisan'ında partimizin 5.Kongresi toplandı ve örgüt yaşamında yeni dönemi başlattı.

Mayıs 1985'ten Eylül 1985'e dek 4 ay Türkiye'de hem örgütsel, hem de teknik açılardan önemli adımlar atıldı. Öte yandan büyük güçlüklerle karşılaşıldı. Avrupa'dan giden yoldaşlar ülkeye uyum gösteremiyorlar, ülkedeki yoldaşların çoğunluğu faşizm yıllarının etkisinden sıyrılıp halkın içine giremiyorlardı. Ama işler yine de ilerliyordu.

Eylül 1985'te yeni bir darbe geldi ve Ocak 1986'ya dek tüm çalışmaları en aza indirmeyi gerektirdi. Öte yandan, faşizm yıllarının ardından partinin bazı kesimlerinde anlaşılır bir yorgunluk vardı. Yeni görevlere hevesli partililerin bir bölümünde ise Türkiye'nin o günkü ortamına, işçiye ve işçi ideolojisine ters görüşler vardı. Bunları düzeltmek, dönemin istediği örgütlenme anlayışını geliştirmek gerekiyordu. III.Konferans'ın Ocak 1986'da başlayan hazırlıkları, bu görevi yerine getirdi.

Bu hazırlıkların ardından, Nisan 1986'da toplanan III.Konferans, güçlü yanlarımızın yanısıra, kuruluştan o güne sıkıntısı çekilmiş zaaflarla birlikte asıl örgütlenme dönemini başlattı.

III. Konferans: Birinci örgüt stratejisi

III.Konferans partimizin yaşamında önemli bir dönüm noktası oldu. Partimizi faşizm yıllarının dağınıklığından çıkardı, günlük çalışma içinde yer yer kaymış hedefleri ve sınıf-parti bağını düzeltti.

Örgütsel kültürle, örgütsel stratejinin uyuşmaması, o örgüt için o stratejinin doğru olmadığının kanıtıdır. Faşizm döneminde izlenen strateji, "asıl olarak ideoloji-siyaset cephesinden yürümeli, örgütlenmede kadrolaşmaya zaman tanımalı" diyordu. Bu strateji, faşizmin çözülüşüyle birlikte, fikirlerin gücüne, partinin deney birikiminin kaldırabileceğinden daha fazla önem veren bir strateji olarak ortaya çıktı. Kültüründe, kuruluş yıllarının bozukluğu atılamamış, üstüne bir iki bozukluk daha eklenmiş olan partimizde uzun erimli güvenin temeli olan "ortak bakış" bulanmıştı.

Partinin stratejisinin ve kültürünün de bazı yanlarının değiştirilmesi gerekliydi. Zaten, strateji değişimi kaçınılmaz olarak kültürde değişiklik isteyecekti. Eski strateji yeni beklentilere uymamıştı ama yeni strateji de örgütün daha ciddi zaaflarıyla karşı karşıya kalacaktı.

Durumu böyle değerlendirince, partiyi, geçmişi, bugünü, kadroları, çevresi ve olanaklarıyla topyekün gözden geçirmek görevi öne geldi: Yeni bir örgütsel strateji, kültürün yenilenmesi ve uygulama.

III. Konferans partide sekiz temel eksiklik saydı

1. Parti örgütünün genel sınıf bileşimiyle, partinin sınıfsal ideoloji-siyaseti arasında fark vardı. İşçi sınıfının partisi olan komünist partisinde işçilerin sayısı azdı.
2. Parti çalışmalarının bütününde yeterince merkezi bir işleyiş yoktu. Orta yönetimin elinde enformasyon tekeli oluşmuştu.
3. Yetişkin kadro ağırlığı Avrupa'daydı.
4. Üst yönetimle parti komiteleri arasında düzenli toplantı yapılmamaktaydı.
5. Örgütsel çalışma ve eylem anlayışında bozulma vardı. Gazete temelinde, işçi içinde çalışma bilinçlerde geriye kaymıştı.
6. Merkezden mali yardım bekleme anlayışı gelişmişti.
7. Profesyonellik anlayışında bozulma olmuştu.
8. Merkez Yürütme Bürosu, örgüt görevi ve merkezi denetim ile ilgilenemez durumdaydı.

Bu temelde III.Konferans partiye şu ana hedefi gösterdi: İşçi sınıfı içine girmek. Bunun gerçekleşmesi için de 3 büyük görev koydu:

1. Kadroyu işçileştirmek ve stratejik bölgelerdeki işçi kesimi içine yerleşmek.
2. Yetişkin kadro ağırlığını Türkiye'ye kaydırmak.
3. Merkez organı ülkede basmak ve dağıtmak.

III.Konferans'ın getirdiği birinci örgütsel strateji, "mükemmel örgütü" şöyle tanımladı: "Bugün, kadrosunu işçileştiren, kazanmak istediği işçi kesimi içine yerleşen, ülkede basım sorununu çözen ve merkez organı tüm çalışmanın omurgası yapan örgüt, mükemmel örgüttür."

İkinci örgütsel strateji

Nisan 1987'ye gelindiğinde, birinci stratejinin koyduğu üç büyük görev de yerine getirilmiş, strateji bütünüyle başarıyla uygulanmış ve parti önemli bir ilerleme sağlamıştı. Yetişkin kadro ağırlığı Türkiye'ye geçmiş, partide işçi oranı % 24'den % 35'e yükselmişti. Merkez organın ülkede basımı başlamış, tüm dağıtımı ise bir yıl içinde 8 kat artmıştı.

Bu başarıların yanı sıra, bazı alanlarda ise gelişme sağlanamamıştı. Bunların başında, merkezi bilgilendirme eksikliği ve yavaşlığı geliyordu. Dağıtım ağı yetersizdi. Örgütler, sempatizanları işe katmada başarısızdı. Ve bir yıllık çalışmanın gösterdiği en önemli nokta, partinin büyüme hızı, görevler ve olanaklar karşısında son derece düşüktü.

Birinci örgütsel stratejinin özü, işçi sınıfı içine girmekti. İkinci örgütsel stratejinin özü ise işçi sınıfı içinde derinleşmek ve yaygınlaşmak olarak belirlendi.

İkinci strateji 5 büyük görev koydu:

1. Normları düşürmeden üye sayısını artırmak.
2. Yönetim organlarında işçi oranını artırmak.
3. Türkiye'de örgüt sayısını artırmak.
4. Ülkede yayın basım ve dağıtımını geliştirmek.
5. Legal odak yaratmak.

Temmuz ve Kasım 1987'de yapılan MK toplantıları ile strateji hedeflerinin gerçekleşme hızı denetlendi. Üye kazanma sorunu üzerinde ortak bakışın bulanmış olduğu görüldü. Yapılan çalışmalarla bu konuda netlik sağlanmaya çalışıldı.

Çalışma döneminin içinde en büyük kazanım, partimizin olağanüstü 6. Kongre'sinin toplanması ve resmilerden adını geriye alması oldu.

Partimizde merkeziyetçi işleyişi güçlendirmek, merkezi düzenli bilgilendirmek disiplini güçlendirmek için Mayıs 1988 TKP MK Plenumu'nda kabul edilen

RAPOR DÜZENİ

Rapor, olanaklı olduğu ölçüde, kollektif organ raporu olmalıdır. Burada olanağın sınırı, sekreterin "konspirasyon nedeniyle organ gündemine alınması gereken konular" olmalıdır.

Rapor şu konuları kapsamalıdır:

1.Örgüt raporu

- Üyelik durumu, değişiklikler, formdaki bilgiler.
- Örgütsel sorunlar ve önlemler, alınan kararlar.
- Gazete dağıtımının durumu, elden ve posta ile dağıtılan gazete sayısı.
- Merkez organa gönderilen yazı, foto, bilgi, doküman, vb. dökümü.

2.Çalışmaların genel değerlendirmesi

- Stratejik hedefler ile çalışmanın,
  - i) genel hedefler açısından,
  - ii) üç aylık hedefler açısından karşılaştırılması.
- Siyasal değerlendirmeler.

3.Mali rapor

Ayrıca:

- Belirlenmiş konuların dışında sekreter ve her yoldaş gerekli gördüğü konuda merkeze rapor iletmelidir.
- Özellikle kendi sorumluluk alanları dışında çıkan ilişkiler hiç gecikmeden bildirilmelidir.

2

İKİNCİ STRATEJİNİN UYGULANMASI

İkinci stratejinin direktiflerini sırasıyla ele alalım:

LİDERLİK:

1. Merkez Komite Sekreterliği'nin (o zamanki adıyla Genel Sekreterlik Bürosu'nun) verimini yükseltecek, çalışmasını etkinleştirecek düzenlemeleri yap.

Eski adı Genel Sekreterlik Bürosu olan ve Kasım ayında yapılan değişiklikle Merkez Komitesi Sekreterliği adını alan büro için bu yıl şanssız bir yıl oldu. İki yoldaşın bu görevden ayrılmak zorunda kalmalarıyla sık yönetici değiştirdi. Yerel örgüte destek olma gereksinimleri de zaman zaman Sekreterliği iyice inceltti. Sonuç olarak, yoğun iş çıkmasına karşın, eşgüdümlü, planlı, örgütlerin önüne hedef koyucu çalışması, şubat ayından bu yana geriledi.

2. Her düzeyde yöneticileri merkez organa düzenli yazı yazmaya teşvik et.

Bu alanda İstanbul illegal alanda ilerleme sağlandı. Ege ve İstanbul legal alanda bir iyileşme görülmedi.

Avrupa örgütleri arasında bu alanda en büyük ilerleme yılın ikinci yarısında Fransa'da sağlandı. İngiltere beklenenin gerisinde kalırken, MKS'nin yazı oranı arttı.

3. Her düzeyde yöneticilere eğitim ver.

Bu dönemde öncelik Türkiye'de çalışan yoldaşlara verildi. Eğitim gören sayısı yetersizdir.

4. Her düzeyde yönetim organlarında işçi kökenli profesyonel ve asıl olarak çalışan işçi sayısını artır.

Şu anda, merkez komite dışında kalan yönetim organlarında işçi bileşimi yüzde 44'tür. Eski ortalama yüzde 31 idi. Dolayısıyla önemli gelişme vardır.

YAYIN:

5. Kadrosunu güçlendir.

Kadro güçlendirildi. Yine de yeterli değildir. Öte yandan kadronun teknik ve bilgi birikimi yükseldi.

6. Türkiye kaynaklı yazıları her yoldan artır. Üyelerin ve örgütlerin merkez organa yazı ve haber yollamalarını sağla.

Proleter Haber Ajansı doğrudan merkeze bağlı olarak örgütlendi. Bu birimin çalışmaları Türkiye kaynaklı yazıların artmasında önemli bir halka oldu. Ancak çalışmasının henüz oturmamış yanları vardır.

Türkiye kaynaklı yazı oranında artış oldu. Ancak henüz istenilen düzeyden geridir. Yerel örgüt birimleri yöneticilerinin konuya ağırlık verdiği dönemlerde görülen olumlu gelişme sürekli ve düzenli hale gelmedi.

7. Yazıları programla bağlamayı artır.

Üzerinde odaklaşma sürdürüldü. Programın temel fikirlerini açıklayıcı yazılara ağırlık verildi.

8. Görüşlerimizi toplayan derleme

dizisi çıkart.
Derleme dizisinin birinci kitabı olarak *Tarihin Savaş Çağrısı* yayınlandı. Kürt sorunu, parti disiplini, gazetenin örgütlenmedeki rolü ve TKP'de kavganın tarihi vb. konularda Çek-Al'lar yayınlandı.

9. Propoganda-ajitasyon araçlarını çeşitlendir.
Bu konuda atılan adımlar kısa erimde sonuç alınacak aşamadadır.

KADROLAR:

10. Kadroların işçileşmesini sağla. Öğrencilikten gelenlerin yaşamlarını üretmelerine özen göster.
Bu konuda ilerleme sağlandı. Ancak özellikle yeni üye alımının hızlı olduğu yörelerde bu konuda titizliği sürdürmek gereklidir.

11. Gazete temelinde eğitim.
Tüm çabalara karşın bu konuda aksamalar sürüyor. Ege örgütünde ise son derece düşük.

12. Disiplini geliştir.
Direktifi eksiksiz yerine getirirken, o çerçeve içinde girişim kullanarak işleri geliştirme yönünde yapılması gereken henüz çok şey var.

Çalışma dönemi sonunda örgütte genel olarak disiplinin yükseldiğini söyleyebiliriz. Ancak, merkezi denetim gevşediği anda geriye kayıyor.

13. Legal ve konspiratif çalışmayı doğru birleştirme konusunda parti birimleri kendi içinde eğitim yapmalı.
Yol alındı ama sorun aşılmadı. Hâlâ bazı yerlerde gereksiz illegalite anlayışı atılım yapmanın önünü tıkıyor. Öte yanda da illegalite kurallarını küçümseyen davranışlar görülüyor.

14. Uygulamada odaklaşma üst organlar eliyle denetlenmeli.
Strateji döneminin 3 aylık çalışma dönemlerine ayrılması ve her birimin bu dönem için hedeflerini belirlemesi ve bir önceki dönemin hedefleriyle varılan yeri karşılaştırması ile bu konuda önemli adım atıldı.

Ancak bu yöntemle çalışma henüz yerleşmiş değildir. Özellikle MKS çalışmalarının aksadığı ya da yerel çalışmaların ya da sorunların bastırdığı dönemlerde tümüyle geriye kaymaktadır.

ÖRGÜTSEL ÇALIŞMA:

15. Üye kazanma hızını artır.
Geçtiğimiz yılın ana vurgusunun üye kazanma olması, bu alanda parti örgütlerine çok önemli bir adım attırdı.

Ancak tüm yıl için üye kazanma hızı, yapabileceğimizle oranlandığında ya da siyasal ortamın yapmamızı zorunlu kıldığı işlerle karşılaştırıldığında düşük kaldı.

Tüm örgütlerin bir yıl içinde üye kazanma oranı yüzde 71 olmuştur. Çıkartılanlar ve ayrılanlar düşüldüğünde, partinin net büyüme oranı yüzde 31'dir. Demek ki parti, bir yıl içinde üçte bir oranda büyümüştür.

Tüm örgütler arasında İstanbul illegal alan örgütü yüzde 150 yeni üye oranı ve yüzde 125 net büyüme oranı ile başta gelmektedir. Bu konuda en başarısız örgüt ise sıfır büyüme ile Berlin örgütüdür.

16. Parti bölge örgütlerinin ve birimlerinin sayısını artır.
Bir yıl içinde yeni kurulan örgüt sayısı 4, kapanan örgüt sayısı ise 1'dir. Dolayısıyla, örgüt sayısındaki net artış 3'tür. Yine de stratejinin bu önemli hedefi yerine getirilmiş sayılmaz.

17. Pilot işçi bölgelerinde örgütlenmeyi ve hücreleri işçi sınıfının içine yerleştirmeyi kendiliğinden bir süreç olmaktan çıkart ve merkezi olarak yönlendir.
Bu konuda yapılan planlar yeterince uygulanamadı. Bazı yerlerde kurulan hücreler, parti örgütünün içinden geçmekte olduğu koşulların zorlamasıyla ya yöneticisini yitirdiği, ya da başka alanlarda çıkan görevler nedeniyle yeterli kadro yoğunluğu sağlanamadığı için verimsizleşti.

Ancak bir dizi önemli işçi yatağında kurulan hücreler yerlerini sağlamlaştırdı. Bu yıl içinde kazanılan üyelerin yüzde 61'i işçidir ve partimizin üye bileşiminde işçilerin oranı yarıyı geçmiş ve yüzde 52 olmuştur. Geçen yıl ise bu oran yüzde 35'ti.

18. Tüm işçi eylemlerinde yer al. Eylemin içinde görüşlerini yayıp üye kazanma becerisini kadrolara kazandır.
Parti örgütleri bölgelerindeki önemli her işçi eyleminde yer aldı. Bağımsız eylemler de örgütledik. Eylemler içinde görüşlerimizi yayma konusunda önemli deneyim elde edildi.

Öte yandan her işçi eylemine yeterince dalıcı ve yoğun çalışma ile yanaşamadık.

19. Tüzük-program sınavını uygulamaya koy.
Tüzük-program sınavı uygulanmaya başlandı. Çıkan yanlış anlamalar giderildi. Sonuçları olumlu. Ancak geçen yıl içinde kazanılan tüm yeni üyelerin sınavları tamamlanmadı.

20. Yerel bildiriler çıkart.
Çalışma döneminin ilk yarısı bu açıdan son derece verimsiz oldu. Çalışma döneminin ikinci yarısında İstanbul örgütü bir dizi bildiri çıkardı. Ancak var olan tutukluk geneliyle aşılamadı.

21. İllegal alan parti örgütleri, işyerlerinin yanısıra, bölgelerindeki sendika şubelerinde de parti çalışması yapmaya bu dönemde özel önem vermelidir.
Sendikalarda yapılan çalışmalar ilerleme gösterdi. Ancak yerel örgütler bu konuda yeterli atılganlık gösteremedi.

22. Yeni stratejiyi destekler biçimde radyo yayını yap.
Radyo yayını yapılmadı.

23. Türkiye'deki örgütlerin merkez ile iletişim tekniklerini geliştir.
Tüm birimlerle ileri teknikle haberleşme olanağı sağlandı. Ancak bu tekniği kullanma düzeyi yeterli değildir.

24. Baskı olanaklarını çeşitlendir, sayısını artır, kalitesini yükselt ve konspirasyonu geliştirecek biçimde yeniden örgütle. Program ve kitapları Türkiye'de bas.
Baskı olanakları gelişti, yeniden örgütlendi ama aksamalardan kurtulamadı. Yedekleri kuruldu. Büyük emek ve kaynak harcanmasına karşın, bazı planlar gerçekleştirilemedi. Program ve kitaplar basılamadı. Gazetenin baskı sayısı ise yeterli değil. Kalitesi iyi.

Özellikle 11.Özveri Taarruzu ile birlikte 5000 yayın dağıtımı hedefine ulaşıldı. Ama hâlâ çoğunluğu Avrupa'dan postadır.

Gazete Dağıtım Artış Oranı

Nisan 87-Kasım 87 arası	% 23
Kasım 87-Mayıs 88 arası	% 416
Bir yıllık oran	% 513

Demek ki, son bir yılda gazete dağıtımı 5 kat artmıştır.

25. İllegal dağıtım ağını yaygınlaştır ve etkinleştir.
İllegal dağıtım ağı sorunlardan kurtulamadı. Yaygınlaştırma yeniden örgütlendi denilebilir. Henüz yeterli etkinlikten uzak.

26. Hücre ve komitelerde gazete temelinde eğitimi sağla ve denetle.
Yönetim birimlerinin sürekli gündeminde tutuldu. Ancak başarı oranı yeterli değil.

27. Gazete çevresinde örgütlen ve yığın çalışmasına yoğunlaş. (Okuma gurupları ve İMG'ler kur.)
Örgütsel çalışmanın düzenli yürüdüğü alanlarda bu çalışma da yürüdü. Ancak yeterli oranda ve hızda değil.

28. Birimlerin kendi gelirlerini ve olanaklarını yaratmalarını teşvik et.
Tüm örgütler bu yönde teşvik edildi. Mali olanak yaratmada İstanbul legal alan ve PHA en başarılı örgütler oldu.

29. Merkezi bilgilendirmeyi tüm parti birimlerinde düzenli bir iş haline getir. Yeni rapor düzeni çıkart ve düzenli rapor verilmesini sağla. Üyelerin, düşüncelerini Genel Sekreterliğe yazmasını teşvik et.
Merkezi bilgilendirme konusunda çalışma döneminin ikinci yarısından itibaren iyi sonuçlar alındı. Ancak yazılı rapor konusunda tüm birimler aynı başarıyı göstermedi. Kasım MK toplantısında alınan karar sonrasında rapor düzeninde belirgin iyileşme sağlandı. Ancak aksamalar sürüyor.

Yeni rapor düzeni çıkartılmadı. Dolayısıyla raporlarda birörneklik sağlanamadı.

Üyelerden Genel Sekreterliğe gelen yazı sayısında önemli bir artış olmadı. Yerel örgüt yöneticileri tüm kadrolara bu konunun önemini yeterince vurgulamadı.

30. Örgütleri kendi çalışmalarını ilgilendiren konularda düzenli bilgilendir.
Yukarıdan aşağı bilgi akışı düzenli sürdü ve ilerledi. Ancak bazı örgütlerle merkezin istediği sıklıkta haberleşme olanağı kurulamadı. Bu nedenle gecikme ve aksalamalar ortadan kalkmadı.

31. Sempatizanları işlere katma yönünde özel önlemler al.
Bu konuda atılan adımlar yetersiz kaldı.

32. Sistemli çalışmayı ısrarla uygula, odaklaşmayı artır.
Örgütsel çalışmamızın birçok alanında bu yön en önemli aksaklık halinde ve birçok görevin yerine getirilememesinin temel nedenidir. Tüm ısrarlara rağmen gündemden kayıveren işlerin sayısı az değildir. Özellikle yaptığımız işin katlanarak arttığı ama yapmamız gereken işlere yetişemediğimiz bugünkü ortamda, sistemli çalışma ve odaklaşma konusu başarının kilitlerinden biridir.

33. Yetki ve görevleri ayrıntılı belirle. Yönetici, altında çalışanlara yetki ve sorumluluk devretmeli. Yeni görev alan yoldaşlara yapacakları çalışma iyi anlatılıp kavratılmalı.
Yetki ve görevlerin belirlenmesinde ilerleme sağlandı. Özellikle Ege bu konuda çok geride kaldı.

Yeni görev alan yoldaşlara görevi kavratma çabası tüm yönetici yoldaşlarda ilerledi. Bazı yoldaşlarda ise, görev verme yerine üzerinden iş atma tutumu sürüyor.

34. Legal ve illegal alanları birbirinden kesinlikle ayır, ayrı ayrı yapılandır ve merkeze bağla.
Legal ve illegal alanlar birbirinden ayrıldı ve merkeze bağlandı. Ancak illegal alan örgütlerinin bazı çalışmalarının sonuçları, yeniden değerlendirme yapma gereği doğuruyor.

35. Legal alanda odak yarat.
Legal alanda odak yaratma konusunda adımlar atıldı.

Bu dönem içinde legal basında görüşlerimizin yansıma olanakları en iyi biçimde değerlendirildi.

36. Parti okulunu geliştir.
Çalışma döneminin başında parti okulu iyi çalıştı. Ancak daha sonra bina ve kadro sorunu nedeniyle çalışması aşırı aksadı.

37. Komünist gençlik örgütlenmesi kur.
Çalışma dönemi içinde kadro ayrıldı. Merkeze bağlandı. Eğitim verildi. Ancak hem bu alanda çıkan sorunlar, hem de öteki alanların sorunları nedeniyle çalışma henüz komünist gençlik örgütlenmesi düzeyine yükselmedi.

3
1988-1989 DÖNEMİ YENİ ÖRGÜTSEL STRATEJİSİ

1. KAZANMAK İSTEDİĞİMİZ KESİM:
Türkiye'de önemli endüstri merkezlerinde, sola yatkın ve aktif, nitelikli işçi kesimi.

1. Devrimci durum ve faşizm yıllarını yaşamış, dersler çıkarmış, siyasetle ilgisi süren, deneyli, ileri işçiler.
2. Sendika tabanında militan sendikacılar.
3. Genç işçiler, çıraklar ve işçi olmak üzere yetişen öğrenciler.

2. REKABET BOŞLUĞU
Bugün kazanmak istediğimiz kesimin
- legal olanaklardan yararlanma isteğine, legalizme, pasifizme ve icazetli bir konuma düşmeden yanıt veren,
- militan eylem gereksinimini maceracılığa ve dar çıkarcılığa düşmeden karşılayan,
- savaşımının yolunu kendisinin çizmesi isteğine ulusçuluğa ve burjuva kuyrukçuluğuna düşmeden yanıt veren,
- düzen değişikliği isteminin içini, özüne uygun dolduran,
- ideolojik gereksinimini, somut ve güncel savaşımlarıyla, uzun erimli çıkarlarının bağını göstererek karşılayan,
- Türk-İş'te birliği, sendikal demokrasi ve militan savaşım ilkeleri ile birleştirerek savunan bir rakip yoktur.

Rakiplerimiz kazanmak istediğimiz kesimin gereksinimlerinin şu ya da bu yönünü karşılayabilir. Ancak hiçbiri tüm gereksinimlere bütünsel, doğru, kalıcı yanıt getirememektedir.

3.PARTİMİZİN GÜÇLÜ YANLARI

İdeoloji-siyaset:
1. Cesur bilimsel yaklaşım.
2. Sınıf savaşımının çıkarlarını başa alan bağımsız tutum.
3. Programımız.
4. Doğruları öteki sol hareketlerden önce saptamak ve açıklamak.

Liderlik:
5. Partinin lideri.
6. Deneyimli ve yenilikçi, süreklilik taşıyan üst yönetim.
7. Bunalımlardan atılımlarla çıkabilme yeteneği.

Yayın:
8. Düzenli, düzeyli merkez organ.
9. İdeoloji ve siyasete açınım getiren yayınlar.
10. Yayıncılıkta üstün teknik ve deney birikimi.
11. Değişik dillerde yayın.

Kadrolar:
12. Adanmışlık.
13. Özveri.
14. Disiplin.
15. İşçi oranının yükselmekte oluşu.
16. Türkiye'de değişik koşullarda sınanmış kadro.
17. Avrupa deneyimi.

Örgütsel çalışma:
18. Tartışma, eleştiri-özeleştiri.
19. Teknik düzey.
20. Özveri taarruzu.
21. Şantaj kabul etmeme.
22. Çapına göre büyük işler başarma geleneği.

4. PARTİMİZİN ZAYIF YANLARI

Liderlik:
1. Yetişkin yönetici az, yetişme hızı düşük.
2. Merkez bürolarında kadro sayısı yetersiz.

Yayın:
3. Yerel çalışma haberleri yetersiz.

Kadrolar:
4. Eğitim, teorik birikim, ideolojik birörneklik eksiği.
5. Yeni üyelerde örgüt kültürünü özümseme açığı.

Örgütsel Çalışma:
6. İşçi sınıfı ile bağ yetersiz.
7. Türkiye örgütünün örgüt birimi ve alan sayısı az.
8. Türkiye'de baskı olanaklarının çeşidi ve sayısı az.
9. Türkiye'de merkez organ dağıtım ağı yeterince yaygın değil.
10. Gazete temelinde örgütlenme anlayışı düzenli pratiğe yansımıyor.
11. Merkeziyetçi işleyiş eksik, bilgi akışı az ve düzensiz, direktife uyum ve enerjik yanaşım geri.
12. Gazete temelinde eğitim düzensiz.
13. Merkez organı haber ve bilgi ile besleme yetersiz.
14. Parti işlerine sempatizanları katmada zayıflık.
15. Legal olanaklarla, konspiratif çalışmayı birleştirmede eksiklik.
16. İşlerin yapılışında odaklaşma eksiği.
17. Sistemli, planlı çalışma eksiği.
18. Yeni yoldaşları yetiştirme ve deneyim aktarımında eksiklik.
19. Üye sayısı yetersiz.
20. Yerel ve genel siyaseti birleştirme eksiği.
21. Legal odakların azlığı.
22. Mali kaynaklar yetersiz.

5. GÜÇLÜ YANLAR ARACILIĞIYLA KAZANMAK İSTEDİĞİMİZ KESİME ULAŞMA VE ZAYIF YANLARI GÜÇLENDİRMEDE YAPILACAKLAR

MK ve Büroları:
1. Örgütlerin gereksinimlerini gecikmesiz karşılayan onları sürekli denetleyen ve önlerine yeni görevler koyan, çalışması koşullara göre en az dalgalanan bir MKS yarat.
2. Sistemli olarak genç ve işçi kökenli yoldaşları yönetim ve karar organlarına al, yetişmelerini ve eğitimlerini denetle.
3. Rapor düzenini kesin kurala bağla ve titizlikle izle.
4. Merkez yayın kadrosunu güçlendir, PHA'nın gelişmesine özel çaba harca.
5. Bir süredir yavaşlamış olan teorik çalışmayı yeniden hızlandır ve ürüne yönelt.
6. Ajitasyon-propaganda araçlarını çeşitlendir.
7. Öncü'de konsolidasyon sağlanmalı.
8. Teknik aygıtı olanak ve kadro açısından acilen geliştir.
9. Güvenlik aygıtının çekirdek kadrolarını oturt ve eylemde sına.

Örgütler:
10. İstanbul illegal alan parti örgütünün görevleri yeniden gözden geçirilmeli.
11. İstanbul legal alan örgütü, yöneticisinin ilgi ve bilgi alanları dışına çıkabilmeli. Yeni üye kazanabilmeli.
12. Ege'de tüm örgüt yeniden ele alınmalı.
13. Ankara illegal: Parti çalışması çok yakından denetlenmeli.

Kadrolar:
14. Disiplini geliştir.
15. Gazete temelinde eğitim ile günlük yığın çalışmasında ajitasyon-propaganda örgütlenmesini birleştir.
16. Her yerel parti birimi üyesinin çevresinde bir sempatizan halkası oluşturmasını sağla ve denetle.

Örgütsel çalışma:
17. Üye kazanma hızını artır.
18. Parti örgüt ve birimlerinin sayısını artır.
19. Pilot bölgelerde örgütlenmeyi, hücreleri işçi sınıfının içine yerleştirmeyi planlı bir süreç haline getir, merkezi olarak yönlendir.
20. Tüzük-program sınavını uygulamayı sürdür.
21. Yerel bildirileri artırarak sürdür.
22. Sendikalardaki çalışmayı artır ve doğrudan merkeze bağla.
23. İllegal baskı ve dağıtım ağını güçlendir, baskı ve dağıtımın yarısını Türkiye'ye kaydır.
24. Dergi ve kitapla legal yayın alanında ilerle.
25. Aylık rapor, enformasyon ve gazete temelinde eğitimi her organın gündeminin standart maddesi haline getir.
26. Merkez organı tüm parti çalışmasının omurgası yap.
27. Üyelerin merkez organa yazı yazmalarını artır.
28. Sempatizanları işlere katma yönünde özel önlemler al.
29. Düzgün, ölçülebilir, önceki ile arasında bağ kurulabilen raporlar yoluyla MK'yı düzenli bilgilendirmeyi parti çalışmasının başına oturt.
30. Sistemli çalışmayı ve uygulamada odaklaşmayı ısrarla uygula ve denetimini geliştir.
31. Yetki ve görevleri ayrıntıları ile belirle, sekreterler üzerine yoğunlaşan sorumlulukları ve yetkileri devret, yeni görev alan yoldaşlara yapacakları çalışmayı kavrat.
32. Legal ve illegal alanların karışmasını engelle.
33. Legal alanda dernekleşme sağla.
34. Komünist gençlik örgütlenmesinin sorunlarını çöz, çalışmaları hızlandır.

6. 1988-1989 DÖNEMİ ÖRGÜTSEL STRATEJİSİNİN ÖZÜ, ODAK NOKTALARI VE BELGİLERİ:

Partimizin 1988-1989 döneminde uygulayacağı örgütsel stratejinin özü, daha sıkı bir örgüt yaratmaya özel vurgu ile işçi sınıfı içinde derinleşmek ve yaygınlaşmaktır.

Yeni dönem stratejisinin 5 *odak noktası* vardır:
1. Yerel parti örgütlerinin dışına çıkabilmiş, kendine yeterli biçimde örgütlenmiş bir MK çalışması yaratmak.
2. İşlevleri sınırlanmış ve yetkinleştirilmiş bir illegal alan çalışması yaratmak.
3. Güçlendirilmiş, çeşitlendirilmiş ve yaygınlaştırılmış bir legal alan çalışması yaratmak.
4. Merkeziyetçi işleyişi geliştirmek.
5. Parti üye sayısını artırmak.

Bu 5 Odak noktasının toplam 16 *temel görevi* vardır:

Yerel parti örgütlerinin dışına çıkabilmiş kendine yeterli biçimde örgütlenmiş bir MK çalışması yaratabilmek için:

1. Örgütlerin gereksinimlerini gecikmesiz karşılayan, onları sürekli denetleyen ve önlerine yeni görevler koyan, çalışması koşullara göre en az dalgalanan bir MKS yaratmak.
2. Bir süredir yavaşlamış olan teorik çalışmayı yeniden hızlandırmak ve ürüne yöneltmek.
3. Teknik büroyu olanak ve kadro açısından geliştirmek.
4. Güvenlik örgütünün çekirdek kadrosunu oturtmak ve eylemde sınamak.
5. Merkezi matbaanın mali bunalımını çözmek ve mali birikim yaratmaya yönelmek.

Yetkin bir illegal alan çalışması yaratabilmek için:

6. İllegal alan parti örgütlerini ağırlığıyla yığın çalışmasından çekmek ve basım, dağıtım, teknik ve güvenlik konularında yetkinleştirmek.
7. Merkez organın basımını aksamasız duruma getirmek, en az 2500 basmak.

Güçlenmiş, çeşitlenmiş ve yaygınlaşmış bir legal alan çalışması yaratabilmek için:

8. Varolan legal girişimleri konsolide edebilmek.
9. Sendikalardaki çalışmayı artırmak ve doğrudan merkeze bağlamak.
10. Dergi ve kitapla legal yayın alanında ilerlemek.
11. Her çeşit emekçi kesimden insan çekebilecek, partiye transmisyon kayışı olacak bir dernekleşme yaratmak.
12. Komünist gençlik örgütlenmesini ayakları üzerine kaldırmak.

Merkeziyetçi işleyişi geliştirebilmek için, ayrıca:

13. Merkez organı tüm parti çalışmasının omurgası yapmak.
14. Düzgün, ölçülebilir, önceki ile arasında bağ kurulabilen raporlar yoluyla MK'yı düzenli bilgilendirmeyi parti çalışmasının başına oturtmak.
15. Her düzeyde yönetici sayı ve niteliğini, işçi yoldaşlara öncelik vererek artırmak.
16. Ve, hem tüm odak noktalarının ve temel görevlerin başarıyla yerine getirilmesinde kilit nokta, hem bu görevler yerine getirildikçe gerçekleştirilmesi kolaylaşacak odak noktası:**Parti üye sayısını artırmak.**

Yeni dönem stratejisinin **belgileri** şunlardır:
- Sınıfa, sempatizana, kendine güven!
- Daha sıkı örgütlenmiş KP!

7. PARTİMİZ AÇISINDAN BUGÜNÜN MÜKEMMEL ÖRGÜTÜ

"ORTAK BAKIŞ"

"Mükemmel örgüt" tanımı örgütten örgüte ve dönemden döneme değişir. Bu nedenle, her örgüt kendi açısından tanımlar.

Mükemmel örgüt tanımı, somut ve kısa olur. Örgütsel felsefeyi, stratejinin ve kültürün temel vurgularını içinde taşır.

Bugün partimiz açısından, işçiler ağırlıkta olmak üzere üye sayısını artıran, kendisine yeterli biçimde örgütlenmiş bir MK çalışması yaratan, yetkin bir illegal alan örgütüne ve güçlenmiş ve çeşitlenmiş bir legal alan çalışmasına sahip olan, MK'yı düzenli raporlar yoluyla bilgilendirmenin parti çalışmasının başına oturduğu, merkez organı tüm çalışmasının omurgası yapmış örgüt, mükemmel örgüttür.

s.118) Yoksa bu cümleyi çarpık yorumlayarak, altındaki-üstündeki cümlelerden kopararak bizi "serüvencilik"le, "iç savaş çağırmak"la, "kardeş kavgası istemek"le suçlamak mı doğrudur?

22) TKP Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın 1977 Konferası'nda söylediği, "Oraya barikata çıkacağız. Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Razı olmayacağız işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız." sözleri "serüvencilik", "iç savaş çağırmak", "kardeş kavgası istemek" midir, değil midir?

23) Marksçı-Leninci devrim teorisinin en önemli kavramlarından olan "iç savaş" kavramı, ne zamandan beri "kardeş kavgası" olmuştur? İşçiyle, köylüyle, Kürt emekçisiyle burjuvazi kardeş midir?

24) Ülkenin sorunlarını Leninizmin ışığında ve program doğrultusunda ele alan bir kitap yazmak mı disiplinsizliktir, yoksa "yazacağın herşeyi önce biz okuyacağız" demek mi disiplinsizliktir?

25) Lenin, disiplinsizlik üç şeyle belli olur diyor: 1) Günü, saati, yeri belli somut bir eylem kararı alındıktan sonra ve eylemden önce (sonra da değil) bu konuda yığınlara açık olarak ya da parti içinde ters görüş belirtmek, böylece partinin eylem birliğini bozmak. 2) Verilen görevleri yerine getirmemek. 3) Parasal kaynakları sakınmak. Bunların dışında görüşlerini, hatta sert eleştiri bile taşısa, hem parti içinde hem yığınlara açık olarak savunmak Lenin'e göre disiplinsizlik değildir. Haktır, hatta görevdir. (Zaten tersi bir anlayışla Lenin o kütüphaneler dolduran ürünlerini veremezdi). Siz bu konuda ne diyorsunuz?

26) Bir yığın örgütünün bir başka yığın örgütüne gazete, kitap postalaması disiplinsizlik midir, değil midir?

İşte bugün öne çıkan birkaç soru bunlardır.

Yoldaşlar, arkadaşlar, saflarımızdaki yanlış eğilimleri düzeltmeden, değil burjuvaziyi yenmek, işçi sınıfını da kazanamayız. Hareketimizin arılığını korumalı, onun TİP-TSİP gibi küçük burjuva sosyalistleriyle olan kesin çizgili ayrımının netliğini yitirmesine izin vermemeliyiz. İnandığımız Leninci doğruları korkusuzca savunmalı, haksızlıklara göz yummamalıyız. İmzasız yazılar ardına sığınma kurnazlığını eleştirmeli, herkesin yığınlar önünde hangi konuda ne söylediğinin iyice ortaya çıkması için çalışmalıyız. Her konuda kesin yanıtlar istemeliyiz. KOMÜNİST AÇIKLIKTAN YANADIR.

İşçinin Sesi'*nin 8 Ekim 1979 tarihli 105-106. sayısından:*

Duyuru: Tasfiyeciliği durdurun

R.Yürükoğlu

Yoldaşlar, son haftalarda yurdun her yanından gelen haberler, işçi sınıfının siyasal hareketi içinde ve ilerici demokratik yığın örgütlerinde uğursuz bir işe, tasfiyeciliğe başlandığını gösteriyor.

Dünya devrim tarihi bu yolun çıkmazlığının kanıtları ile doludur. Örneğin Rusya'da Demiryolu İşçileri Sendikası'nı ele geçiren Narodnikler, bu sendikadan tüm Marksist-Leninist işçileri atmışlardı. Daha sonraları, 1910'larda Maden İşçileri Sendikası'nı ele geçiren likidatörler de aynı şekilde tüm gerçek devrimci işçileri tasfiye etmişlerdi. Sonra ne oldu? Ne oldu o Narodniklere, likidatörlere?

Ne var ki, telaştan gözü kararmış, sinirleri boşalmış oportünistler hiçbir zaman bu deneylerden ders çıkarmazlar. Onlar her zaman, her yerde açık ideolojik tartışmadan kaçarlar. Kişiliklerle uğraşırlar, dedikodu yaparlar. Yönetiminde oldukları örgütlerde devrimci namus yerine "cemiyetcilik"le iş görürler. İdeolojik tartışmayı tasfiyecilik yoluyla "kolayından" çözmeye kalkışırlar.

Oportünizm, devrimci hareketin *felsefi-teorik* yönden tasfiyeciliği demek olduğu için, somut yaşamda giriştikleri tasfiyecilik, felsefelerinin somutlanmasından başka birşey değildir. Oportünizmle tasfiyecilik arasındaki bağ sanıldığından çok derindir.

Leninciler, açık tartışma ve ikna yanlısıdırlar. Görüşlerinin doğruluğuna güvenirler.

Bir örnek verelim: Avrupa ve Türkiye'de oportünistlerin ve ortacılığın ağırlıkta olduğu örgütlerde *İşçinin Sesi* okutulmaz, dağıtılmaz, *yakılır,* yasaktır. Lenincilerin ağırlıkta olduğu örgütlerde ise *Atılım, Savaş Yolu, Politika,* hem okunur, hem dağıtılır. Hatta okunması için ısrar edilir. İşte iki anlayış, iki tutum.

Leninciler işçi hareketinin, devrim hareketinin gelip geçici konuğu değildirler. Onlar işçi sınıfının ve devrimci hareketin, bugün ne durumda olursa olsun, yarın Leninizm safında yer tutacağını bilirler. Bunun için sabırla işçileri eğitme yolundan yürürler. Yönetimine geldikleri örgütlerde, "işte saatim çaldı" anlayışı ile farklı görüşlerin tasfiyesi yerine, ikna yoluyla Marksizm-Leninizmin egemen olması için çalışırlar.

Sizler ise, teorinize (daha doğrusu teorisizliğinize) uygun biçimde, tasfiyeciliğe yöneliyorsunuz. Ne hoş rastlantıdır ki bunu tam da DİSK yönetiminin tasfiyeciliğine karşı konuşurken yapıyorsunuz! Bir yanda DİSK'de tasfiyeciliğe karşı çıkarken, öte yanda İGD'de giriştiğiniz tasfiyeciliği nasıl açıklayacaksınız? Türkiye devrimci hareketinin, düştüğünüz bu tutarsızlığı gerektiği gibi değerlendirmeyeceğini mi sanıyorsunuz?

Lenincilerin getirdiği haklı eleştiriler altında eziliyorsunuz, verecek yanıt bulamıyorsunuz. Bu nedenle kitabı çiğniyorsunuz. Tartışma, eleştiri-özeleştiri yerine susturma yolunu seçiyorsunuz. Ama nasıl susturursunuz? Biraz gerçekçi olun!

Eylül ayı içinde bize haber gönderdiniz ve *İşçinin Sesi*'ni kapatın dediniz. Aynı tasfiyecilik.

Biz, *İşçinin Sesi*'ni Temmuz 1978'de kendi isteğimizle kapattığımızda, son yıllarda gelişen farklılıkların yoldaşça anlayış ve görüşme ile çözülebileceği umudunu taşıyorduk. Bize bu yolda umut verilmişti. Bu nedenle kapattık. Yanlışların düzelmesinden başka bir kaygumuz ne dün, ne bugün olmadı. Ama ardından gelen aylar bu umudun sahteliğini çabuk gösterdi. Görüşlerimize merkez organında yer verilmediği gibi, en ufak bir tartışmaya, görüş alışverişine olanak tanınmadı. Bu gelişmeler üstüne *İşçinin Sesi*'ni yeniden yayınlamaya başlamaktan ve sorunlarımızı devrimci kadrolara götürmekten başka bir yol kalmadı. Ve Haziran 1979'da, 11 aylık bir "saflık çıkmazı" sonrası, *İşçinin Sesi* yeniden yayına başladı.

İşçinin Sesi'nin üstlendiği görevi ne büyük başarıyla yerine getirdiği ortadadır. *İşçinin Sesi,* geniş devrimci cephede bugün en dikkatle izlenen, en geniş sempatizan yığınına sahip gazetelerden biridir.

Sizler, *İşçinin Sesi*'nin hiçbir görüşüne, çarpıtma ve dedikodu dışında yanıt veremediniz. Ve şimdi gelmiş "*İşçinin Sesi*'ni kapatın" diyorsunuz.

Buna karşı biz, tüm Leninciler, tek bir ağızdan şöyle diyoruz: *İşçinin Sesi,* Leninizmin sesidir. Amacı, hareketimizi oportünizmin ve ortacılığın yıkımından korumaktır. Açık tartışma ile doğruların ortaya çıkmasını sağlamaktır. Biz onu derhal kapatırız, ama bir koşulla. Merkez organında *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini savunması hakkı tanındığında derhal kapatırız.

Yoldaşlar, yineleyelim, saptığınız tasfiyecilik yolu çıkmazdır. Örgütümüze, hareketimize büyük zarar getireceksiniz. Leninciler ne provokatördür, ne Troçkisttir. Hareketin yanlışlardan arınmasından başka bir amaçları yoktur.

Tasfiyecilik yoluyla ne ideolojik tartışmayı engelleyebilirsiniz, ne Lenincilerden kurtulabilirsiniz. Sınıf savaşımı sizin kapınızın eşiğinde takılıp kalır mı sanıyorsunuz? Tüm devrim gönüllülerini, Lenincileri tasfiye etseniz boşunadır. Ne olursa olsun, yarınlar neyi getirirse getirsin, Leninciler örgütlerini *bırakmayacaktır.* Örgütlerimizi bırakmayacağız. Tersine, her santimetre karesinde oportünizme ve ortacılığa karşı ideolojik savaşı daha da hızlandıracağız.

Yol daha yakınken tasfiyeciliği durdurun!

İşçinin Sesi'*nin 22 Ekim 1979 tarihli 107-108. sayısından:*

Savaşın neresindeyiz?

R.Yürükoğlu

TKP içinde Lenincilerin başlattığı açık tartışma birdenbire alevlendi, coşkun bir dinamik kazandı. Lenincilerin, yıllar yılı pıhtılaşmış enformasyon kanallarında, "konspirasyon" karanlığında bastırılan sorunların ancak açık tartışma ile çözülebileceğinden hareket ettiler. Ne fraksiyonculuk, ne bölücülük yaptılar. Oysa oportünistler ve ortacı oportünistler, açık tartışmayı reddettiler. Lenincileri örgüt yıkıcısı gibi göstererek *tasfiye* yolunu seçtiler. Demokratik-merkeziyetçilik işlemediğinden, bunu yapabiliyorlar. Bu arada kendi kumaşlarını ortaya koyan iğrenç bir yalan kampanyası başlattılar. Bize ve William Pomeroy yoldaşa "Troçkist" diyorlar, vb.. İ.Bilen, dünya komünist partilerine birer mektup gönderdi ve Yürükoğlu ile, *İşçinin Sesi* ile ve İTİB ile tüm ilişkilerini kesmelerini(!) istedi.

Tüm bu gelişmeler birşeyi gösteriyor. TKP'nin Lenici güçleri ne denli sakin, rahat ve kendilerinden eminse, oportünist ve ortacılar da o denli telaş ve panik, sinir içindeler.

Bu yazımızda, oportünizme karşı savaşımın vardığı nokta üstüne kısa bir toparlama yapacağız.

Önce şunu söyleyelim, yaptığımız oportünist-ortacı ayrımı aslında göreceli bir ayrımdır. Anlayış kolaylığı getirsin diye. Yoksa bu karşımızdakilerin ana özelliği, belirgin özelliği *ilkesizliktir.* İlkesizlik. Bunu hiç akıldan çıkarmamak gerekir. Bugün onu söylüyor, yarın başka şey söylüyor, öbürgün başka şey söylüyor. Oradan oraya deniz anası gibi akıyor, akacaktır, şaşırmayalım.

Küçük bir örnek, ama yakından tanıdığımız bir örnek. *Emperyalizmin Zayıf Halkası*'nda yazdığımız bütün görüşleri *İşçinin Sesi*'nde biz 1976'dan beri yazıyoruz. Kim söyleyebilir ki o kitapta şu fikir var da gazetede yoktur. Yok öyle birşey. Ama üç yıl durdular, üç yıl övdüler, üçüncü yıl da, biz bu kitapla uyuşamıyoruz, bu kitap görüşlerimize taban tabana terstir demeğe başladılar. Bu neyi gösteriyor? Bu karşımızdakilerin ilkelerle çok fazla meşgul olmadığını gösteriyor. Onların uğraştığı, hareketin içindeki güç dengesidir. Görüşlerimiz giderek güç kazanmaya başlayınca "eleştiri" yapmak gereği doğdu. O zaman "eleştiri" geldi. Fikirlerden değildir bu, güç dengelerindendir. Hiçbir iyi niyetli insan açıklayamaz, ikibuçuk yıl, üç yıl neden eleştiri yapılmadı da şimdi eleştiri yapılıyor.

Biz, hareketimiz içindeki farklılıkları açığa çıkarırken herşeyi göze aldık. Bu dünyada bir adımız var, onu kirletmeyeceğiz dedik. İki kişi kalmışsın, on kişi kalmışsın önemli değil. Doğruyu söyleyeceğiz. Söylediklerimiz yanlış mı? Yanlışsa göstersinler... Böyle çıktık yola.

Böyle çıktık yola, fakat, bugün

hesapları altüst eden bir yere geldik. Tahminleri aşan bir gelişme oldu. Bizim iki yılda, üç yılda, tırnaklarımızla kuyu kazar gibi didinerek gelebileceğimizi düşündüğümüz yere üç ayda geldik. Bugün ülke çapında bir gücüz, bunu hiç kimse yadsıyamıyor. Militanlar özel sayısını çok dikkatli okuyalım. Tek satırını biz yazmadık ama her yazı bir *İşçinin Sesi* yazısıdır. Bu en büyük göstergedir.

Biz bu çıkışı yaparken neye güvendik? Üç şeye güvendik yoldaşlar. *Birincisi,* işçi sınıfına güvendik. İşçi sınıfı, 40 yıl, 50 yıl önceki, hatta 10 yıl önceki işçi sınıfı değildir. Türkiye işçi sınıfı bugün gerçekten öncü güçlere sahiptir, gerçekten sınıf bilinci yükselmiştir, yutmayacaktır bu oyunları dedik. *İkincisi,* Türkiye'nin devrimci durumuna güvendik. O da laf salatası değildir. Devrimci durum var diyorduk. Devrimci durum fikirler için en elverişli ortamı yaratır. O zaman, militan bir ideoloji mutlaka taban bulacaktır dedik. *Üçüncüsü* yoldaşlar, üçücü güvendiğimiz nokta söylediklerimizin doğruluğuydu. Bu üç özellik, işçi sınıfının deneyim düzeyi, Türkiye'nin devrimci durumu ve söylediklerimizin doğruluğu birleşince, bizi küçücük odalara kapanmış kalmış birbirini yiyen hareketler olarak boğup atamayacaklar dedik. Öyle de oldu.

Ülke çapında bir güç olduk diyoruz. Bunun birkaç göstergesi gerekir. Mektuplar. Lenin, defalarca devrimci bir yayın organının en önemli göstergesi mektuplardır diyor. Tartışmalar açığa çıkmazdan önce haftada bir-iki mektup gelir gelmezdi. Şimdi *Türkiye'den* gelenler haftada 60'ın altına düşmez oldu. *İşçinin Sesi,* bilmem kaç kez Bakanlar Kurulu tarafından yasaklanmış bir gazetedir. Buna rağmen, bizim halkımız yiğittir. Her hafta 60-70-80 mektup geliyor. 200'ün üstünde adres geliyor. Korkanlar zaten Leninci ideolojiye yaramıyor.

İşçinin Sesi 15 bin basıyor. Akıl alır sayı mıdır bu? Ve de isteklere yetmiyor. Gücümüz olsa, parasal gücümüz olsa çok fazla basacağız. Yine son hafta içinde duyduk ki, *İşçinin Sesi,* dört ilde çoğalıyor. Bu, kendiliğinden bir gelişmedir. Bizim bilgimizin dışında bir gelişmedir. Ama oportünistlerin bugüne dek ulaşamadıkları, ulaşamayacakları bir düzeydir. Sonra, kitaplarımız aranıyor, kapışılıyor, ikinci baskı, üçüncü baskı, dördüncü baskı. Tüm bunlar göstergedir.

Lenin, Menşeviklerle boğuşması yükseldiğinde, koltuğunun altına bir dosya alıyor. Sosyalist Büro'ya gidiyor, gösteriyor. Bakın diyor, bize her ay bu kadar mektup geliyor. Bizim yayınlarımız bu kadar satılıyor. Onların yayınları bu kadar satılıyor. Bizim yayınlarımızı her şehirde buluyorsunuz, polis zabıtları var, gazetelere geçmiş, onlarınkini bulamıyorsunuz. İşte bu gösteriyor diyor, bu gösteriyor halkın devrimci sevgisi kiminledir. Bizim için de öyledir. Kafa sayısı önemli değil, hareketin gideceği yön önemlidir. Gelişmenin doğrultusu önemlidir ve gelişmenin doğrultusu *İşçinin Sesi*'yledir.

Kürt komünist ve devrimci hareketinin tutumu da önemli bir göstergedir. Kürt devrimci hareketi, Kürt komünistleri, ilk kez Türkler arasında Kür halkının çıkarlarını açıkça, namusluca, ona-buna yaranmaya çalışmadan koyanı gördük diyorlar. Bu Leninciler için büyük bir onurdur. Oportünistler yıllardır "işçi sınıfının birliği" diyor. Ama Türkiye işçi sınıfında ulusal sınırları ilk kez Leninciler kaldırdı.

Sonra, Leninizmin belgileri sokaklara yazılıyor. Sokaklara, fabrikalara, sanayi bölgelerine. "Faşizmi kahredeceğiz", "faşizmi ininde geberteceğiz", "gerçekçi istem-devrimci eylem", "ileri demokratik halk devrimi".

Çok önemli bir gösterge daha. Savaşın kıran kırana gittiği yerlere bakalım. Rusya'da devrimden önce Putilof fabrikası varmış. Metal işçilerinin, Bolşeviklerin kalesiymiş. Bizde de var... Moskova'da bir semt var, Presniya. Devrimden sonra Krasnaya Presniya diyorlar, kızıl Presniya. Bolşeviklerin yatağı. Bizde de var!

Şimdi yoldaşlar, savaşın neresindeyiz? Evet, Bolşevizm büyük bir hızla güçleniyor. Ama yetmez, sarhoşluğa kapılmayalım, yetmez. Daha işin başındayız. Artık bizi kimsenin silemeyeceği bir düzeye geldik. Ama yetmez. Düşmanlara bakalım. Daha oportünizmle hesaplaşma bitmedi. Sonra devrim gönüllülerini "solcu" akımlardan da kurtarmak gerekiyor. Altıyüz yıllık devlet, 600 binlik ordu, emperyalizm. Daha işin çok başındayız. Sonra, bu kadar hızlı gelişme kadrolarımızı yeterince pişirmemiştir daha.

Günün *ana savaşım hedefi* örgütlerimizin içinde oportünizme karşı ideolojik savaşımı yükseltmektir. Evet, tam bir çiftlikçi düşüncesiyle davranan oportünistler, tartışmayı tabana götürüp onun karar vermesini engelliyor. Ankara, İstanbul, İzmir, Gaziantep, Zonguldak, Adana, Samandağ, Bandırma ve daha çok yerde Lenincileri (çoğu da bu bölgelerdeki örgütlerin ya kurucusu ya da en aktif savaşçısı olan Lenincileri) örgütlerden atıyorlar. Ankara'da atılanların sayısı 80'e vardı. Hatta, güçsüzlükleri nedeniyle, ideolojik savaşımı sokak kavgasına çekmeye çalışıyorlar. Bunun karşısında bazı genç yoldaşlar "şimdi ne olacak, örgütsüz kaldık, örgütsüz olmaz" diyorlar. "Kongre çağırıyoruz ama bunlar tüzüğü apaçık çiğniyorlar, Lenincileri atıyorlar" diyorlar.

Doğrudur, yoldaşlar haklıdırlar. Ama günün taktiğini saptarken yalnızca oportünistlerin tutumlarından yola çıkamayız. Bu onların istediğini yapmak olur. Biz ilkemizi koymuştuk. Açık tartışma-eylemde birlik-eleştiri-özeleştiri. Bu anlayışın kıl kadar dışına çıkmadık. Günün taktiğini saptarken bu anlayışı, ülkenin genel durumunu, TKP'nin ve yığın örgütlerinin durumunu, Leninci kadroların durumunu hesaba katmak gerekir.

Türkiye devrimci hareketinde gözle görülür bir gelişim var. Pek çok siyaset, pek çok demokratik kuruluş, TKP içindeki kavgaya göre tutum belirliyor. Bu Türkiye solunda yeni bir ayrışma ve birleşme olgusu yaratıyor. Bu çok olumlu gelişim henüz başlıyor.

TKP, 1932'den bu yana kongre toplamamış bir partidir. Hiçbir organın seçimle gelmediği, parti örgütlerinin kendi delegelerini seçerek göndermesiyle değil, Polit Büro'nun *çağırdığı* delegelerle toplanan 1977 Konferansı'nın, Leninci parti işleyişi açısından *bağlayıcı* olmayıp, kendi kendini onaylama anlamını taşıdığı (kongre, örgütlerin kendilerinin seçip yolladığı delegelerle toplanan, *bağlayıcı organdır,* konferans, katılanların merkez tarafından belirlendiği, *bağlayıcı olmayan* bir toplantıdır) bir partide *parti-içi demokrasi* aramak gülünçtür. Davalı da, yargıç da aynı. Daha başka olgular da var. Bu koşullar altında hiçbir hayale kapılmaya yer yoktur. Leninciler de hiçbir biçimde hayale kapılmadılar. Kavga, gerçekten devrime gönül vermiş *kadroları* kazanma kavgasıdır. Başka birşey değil. Ve bu alanda yapılacak daha iş vardır.

Yığın örgütlerinde de benzeri bir durum var. Hâlâ bir sürü pırıl pırıl yoldaş bizim dünkü yanlışımızı yineliyor. Hiçbir şeyden haberleri yok, ancak kulaklarına üflenenleri duyuyorlar. Bu yoldaşlara gerçekleri usanmadan, bıkmadan anlatacağız. Hareketimizin doğruluğunu, devrimciliğini, sürekliliğini kanıtlamak zorundayız. Bu savaşçıları oportünizmin elinde yozlaşmaya, çürümeye bırakamayız.

Leninci kadroların durumuna gelince, onlar da işin başındadırlar daha. Oportünizme karşı savaşta daha yeterince kavrulmadılar. Biliyoruz ki, oportünizmi yenemeyen, burjuvaziyi hiç yenemez.

Tüm bu nedenlerden dolayı, *günün ana savaşım taktiği* örgütlerimiz içinde oportünizme karşı aktif, militan savaşımı sürdürmek, daha da yükseltmektir. Örgütlerimizi oportünizme bırakmayacağız. Kapıdan kovsalar, bacadan gireceğiz. Her santimetre kare için çarpışacağız. Lenincileri, her çeşit ahlak ölçütlerini ve örgütlerin demokratik karakterini çiğneyerek atmaya kalktıklarında, örgütlerimizden ancak sürükleyerek çıkartacaklardır. Yeni örgütler kurmak çok kolay bir iştir. Ama bugün bu ana savaşım alanını bırakıp, işin kolayına kaçmak olur. Oportünistler de bu yola gitmemizi istiyorlar. Bunu yapmayacağız, örgütlerimizi bırakmayacağız.

Bu savaşım, militanlara oportünizmin likidatör yüzünü daha iyi gösterecek ve onların oportünizmin etkisinden kurtulmalarını kolaylaştıracaktır. Bu savaşım, Leninci kadrolara önümüzdeki yıllarda can alıcı yarar sağlayacak büyük bir savaş deneyimi kazandıracak, onları gerçek bir örgüt ve kadro anlayışına kavuşturacaktır. Bu savaşım, Türkiye solundaki yapay ayrımların ortadan kalkma sürecini hızlandıracaktır.

Onun için, önümüzdeki döneme çok sakin, çok serinkanlı, önümüzdeki görevleri iyi tartarak girmemiz gerekiyor. Şunu görmeliyiz, geniş bir kesim Lenincilere bakıyor. Buna layık olmak zorundayız. Hepimizin yetişkinliği, tek tek aldığımız zaman çok önemli değildir. Ama önemli olan da o değildir. Devrimci hareket süpermenler istemiyor. *Kadro istiyor.* Birbirinin eksiğini tamamlayan, günün görevlerini getirebilen, önüne namusluca koyabilen, çözme cesaretini gösterebilen kadro istiyor. Onun için süpermenlere ihtiyaç yok, ama kadro olarak kendimizi geliştirmek zorundayız.

"Büyük" gibi gelecek, birşey söyleyeyim. Olaylar gösteriyor ki, Türkiye tarihinin yapılışına katkımız olacaktır. Düzgün çalışırsak. Birbirimizi denetlersek. Yanlışlarımızı uyarırsak. Şımarıklığa yol vermezsek. Özverimizi yükseltirsek. Türkiye tarihinin yapılmasına katkımız olacak. Bunu içimizde duyalım. Bu tarihsel bir onurdur. Gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Leninizme gönül verenler görmelidir ki, bu hareket kalıcı bir harekettir, sözüne güvenilir bir harekettir. Haydi daha kararlı ve enerjik savaşa!

Gençliğin apolitik olduğunu ileri sürenlerin giderek nutku tutuluyor

Yolu tıkayanlara bir şamar daha

Öğrenci gençlik, mücadelesinin önünü tıkayanları yol ayrımına sürükledi: Ya yolu boşaltın, ya da yürüyün. İşte, gençliğin, başta işçi sınıfımız olmak üzere, diğer emekçi kesimlerle birlikte nisanı bir eylem ayı olarak geçirmesinin anlamı buydu.

Taşkın Demir

Gençlik, ilginç bir raslantı sonucu, nisan ayının başlamasıyla birlikte, önce İstanbul, ardından Ankara, İzmir ve diğer illerdeki üniversite gençliği eylemci geleneğini sürdürürcesine yine alanlara döküldü. Geçen yıl da nisan ayı eylemlerle doluydu.

Daha önce, "Türkiye öğrenci gençliğinin eylemci geleneği var, bu gelenek mutlaka yine canlanacaktır" demiştik. Ama, kafasını gençliğin apolitikliğiyle bozmuş bazı küçük burjuva "sol"cular ve satılmış likidatörlerin gençlik içindeki uzantıları, bizi hayalcilikle,"gaz vermek"le, gerçekleri görmemekle "suçladılar".

Onlardan tek isteğimiz vardı. Gençliğin önünü tıkamayın yeter. Yani, gölge etmeyin, gençlik sizden başka ihsan istemez! Elbette buna yanaşmadılar. O dükkancı kafaları ve gençliğe güvenmeyen, dar bakış açıları buna elverişli değildi.

Gelgelelim, taban bu bayları öylesine bir yol ayrımına sürükledi ki: Ya yolu boşaltın, ya da yürüyün. İşte, gençliğin, başta işçi sınıfımız olmak üzere, diğer emekçi kesimlerle birlikte nisanı bir eylem ayı olarak geçirmesinin anlamı buydu.

Burjuvazi telaşlandı

Burjuvazinin, basınından muhalefetine, iktidarından YÖK'üne tüm kesimleri, bir telaşa düşmüştü, korku bacayı sarmıştı. Ne oluyordu ülkede? Bu hareket neydi? Solu sindirmemişler miydi? Faşizmin başarısı nerede kalmıştı? Alanlar bir anda nasıl dolmuştu?

Burjuvazinin en yetkili sesi Evren, hortlaktan korkmuşçasına açıklamalar yaptı. Faşizme tekrar başvurma tehdidi savurdu. Ankara'da ise yoğun "olağan görüşmeler" yaşanıyordu. Başbakan, genelkurmay başkanı, YÖK, içişleri bakanı, rektörler vb. Yani burjuvazinin kurmayları korkularını en üst düzeyde tartışıyorlardı.

Muhalefet ve basın da bu korku kervanının halkalarıydı. Toplumdaki huzursuzluğu boşaltacak "kanallar" icad etmeye çalışıyorlardı. "Haklısınız da, aman provokasyonlara gelmeyin", "gençler aman dikkat" gibi gülünç şeyler söylüyorlardı. Örneğin, *Cumhuriyet*'ten (tüm köşe yazarları ile birlikte) Yalçın Doğan, Hasan Cemal düzeni kurtarma çabası içine girdiler.

Yalçın Doğan, "gençler sizi biz çok iyi anlıyoruz, fakat demokratik yollar deneyin, sakın provakasyona, kışkırtmaya gelmeyin, haklı davanız haksız hareketlere uğramanıza neden olur..." gibi zırvalarla burjuvazinin "iç huzurunu" koruma görevini yerine getirdi.

Yükselmekte olan eylem çizgisi, 1 Mayıs'ta zirveye ulaştı. 3 Mayıs'ta ise tüm üniversitelerde, Van'da gericilerin katlettiği M. Şirin Tekin'in anısına ve baskılara karşı yoğun bir eylem günü yaşandı. Polis, bu gün hiçbir Şirin yerde eyleme karışmadı. Sadece izlemekle yetindi. Çünkü polisin müdahale ettiği her eylem bir üst düzeye sıçrıyordu.

Tabi bu arada işçi sınıfı "dostlarını" bir kez daha tanıdı. Bu "dostlar" çiçek sepetlerini, polisin güvenliğinde arabalarıyla gidip anıta koydular. Şehitlere "saygılarını" belirttiler. Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının bunların sahte saygılarına ihtiyacı yoktur. Onlar aziz ölülerine kendileri sahip çıkmayı bilirler.

Burjuvazinin korku nöbetleri her gün artıyor. En son, Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Bakanlığı ile YÖK arasında yapılan "son gençlik olaylarını değerlendirme" toplantısında, derneklerin kapatılma kararı alındı. Bu kararı polis hemen uygulamaya koydu ve birçok dernek sudan gerekçelerle kapatıldı.

Hesap verin

Şimdi, gençliği küçümseyen, onun sorunlarına sahip çıkmadığına ilişkin gevezelik yapan, demokratik öğrenci hareketinin nasıl yönetileceğini bilmeyen (ki bunu kendileri de itiraf ediyorlar) bazı küçük burjuva "sol"cularına ve asıl olarak da Yağcıların taraftarlarına sormak gerekiyor:

İşçinin Sesi olarak biz, merkezi, güçlü, disiplinli bir üniversite öğrenci birliği oluşturalım, o zaman burjuvazinin saldırılarını daha disiplinli bir biçimde ve kolay karşılarız dediğimizde, dükkancı kafanızla buna yanaşmadınız. Var olan durumu savundunuz. Şimdi ise burjuvazi, derneklerin en güçlü olduğu (öğrenci gençliğin demiyorum) bir anda, onları kapatıyor. Acaba bizim söylediğimiz gibi bir öğrenci birliği olsaydı, burjuvazi bu saldırıyı göze alabilir miydi?

Kesinlikle hayır. Çünkü o zaman burjuvazi, karşısında, şimdiki gibi parça parça, bölük pörçük, bu yüzden olabileceğinden daha az güçlü, çalışmaları daha az etkin bir dernek yapısı değil, merkezi, güçlü, tek merkezden alınan kararları anında uygulayacak, disiplinli bir öğrenci birliği bulacaktı.

Bu dükkancı ve gençliği küçük gören kafanızla gençlik sizden daha ne kadar çekecek? Mücadelenin önünü daha ne kadar tıkayacaksınız? TKP'nin komünist gençliği, düşüncelerine ve tüm öğrenci yığınına güvenle sizi bu doğrulara getirecektir. Çünkü pratik, komünist gençliği haklı çıkardı. Haklı çıkaracaktır.

Yağcılar'ın öğrenci gençlik içinde yağcılığını yapan müsveddeleri, ağababalarının yağcılığını gençlik içinde de sürdürüyorlar. Son olarak (tam da gençliğin yoğun eylemlere başladığı dönemden biraz önce), artık gençliğin apolitik olduğu, ona "aşamalı olarak" siyasal bilinç taşıyacak bir dergi olması gerektiği vb. zırva gerekçelerle, *Üniversiteli* diye, apolitik bir dergi çıkardılar.

Dergi, üç sayı çıktı. Bu sürede gençlik, apolitik olmadığını, devrimci mirasını tazeleyerek, somut eylemlerle onlara kanıtladı. Yoğun bir eylem ayı yaşandı. Hani, tam anlamıyla bir şamar! Ve dergi dördüncü sayısını çıkartamadı. Ara verdiklerini duyurdular. Bu ülkenin pratiği ne kadar güzel öğretiyor.

Belediye-İş Sendikası'nın saç kesme eylemini ve 1 Mayıs'ını kutlamak amacıyla yaptığımız ziyarette söylediğimiz gibi, "bu ülkenin toprağı o kadar verimli ki, işçilerin saçlarını kesmesi bile devrim mücadelesine hız veriyor". Yönetenlerin, bu büyük işçi alternatifinden korkudan ödlerinin patlaması azdır! Dünyada devrimden vazgeçmiş Yağcı gibi memurlarla, burjuvaziye ve emperyalizme yağ çekenler de korksun!

Doğru, Marksist-Leninist çizgisiyle, çelik disipliniyle, en büyük işçi sınıfıyla ve Türkiye'nin Komsomol'u Komünist Gençlik'-iyle TKP geliyor.

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek yol devrim!
Tek silah illegal parti!

Tüm yoldaşlarımıza çalışmalarında başarılar diler, yoldaşça selam ve sevgilerimizi gönderiririz.

Öğrenci gençliğin önüne çıkarılan engeller aşılacaktır

Partili gençlere büyük görev düşüyor

Gençliğin yükselen mücadelesini oportünizmin batağına saplanmaktan kurtarmanın biricik yolu, onu işçi sınıfının devrimci yoluna sokmaktan geçer. Partili öğrenci gençler olarak bu görevi başaracağız.

Türkiye'de kavga kızışıyor. Grevler, yemek boykotları, mitingler, öğrenci eylemleri giderek yığınsallaşıyor. Burjuvazi şamar oğlanına döndü, hergün bir tokat yiyor.

Sendikal birliğini Türk-İş içinde sağlayıp, mücadelesini yükseltme yolunda hayli yol alan işçi sınıfımız, yığınsal eylemlerle kavga ruhunu alanlara taşırken, öğrenci gençliğin önünde duran engelleri aşması için daha büyük bir çaba gerekiyor.

Burjuvazi, basında 12 Eylül öncesine mi dönüyoruz gibilerinden çığlıklar atıyor. Öğrenci gençlik içinde mücadeleye katılanların oranının binde üç olduğunu iddia ederek, türlü gerekçelerle gençlik örgütlenmelerinin önüne yeni engeller çıkarmaya çalışıyor.

Burjuvazinin hesaplarını boşa çıkarmanın tek yolu örgütlenmeyi dar militan kadroculuktan çıkarıp yığınsallaştırmaktan geçiyor. Merkezi birlik içinde en yığınsal örgütlenmeyi sağlamak ilk sorundur.

Bu açıdan bakıldığında öğrenci gençliğin yükselen akademik-demokratik mücadelesinde partili öğrenci gençlere büyük sorumluluklar ve görevler düşmektedir.

Gençliğin giderek ivme kazanan mücadelesini doğru bir ideolojik çizgiye oturtmak, gençliği işçi sınıfının devrimci yoluna kanalize etmek partili gençliğin acil görevidir.

Bu görevin başarılmasında en temel güvencemiz ideolojimizdir. Hareket noktamız "ideoloji açık, örgüt gizlidir" ilkesidir.

Partimizin ideolojisini yığınlara yaymak, onun sınıf mücadelesinin her alanında etkin ve yönlendirici güç olmasını sağlamak, parti üyesi olmanın vazgeçilmez gereğidir.

Parti yayınlarının öğrenci gençlik içinde en geniş yığınlara ulaşmasını sağlamak, öğrencilerin en bilinçlilerinin bulunduğu derneklerde ideolojik kavganın bayrağını yükseklerde tutmak gerekmektedir.

Gençliğin yükselen mücadelesini oportünizmin batağına saplanmaktan kurtarmanın biricik yolu, onu işçi sınıfının devrimci yoluna sokmaktan geçer. Partili öğrenci gençler olarak bu görevi başaracağız.

Rehberimiz Marksizm-Leninizm, silahımız partimizdir.

Barış Demirkan

Burjuvazinin köşeye sıkışmışlığı, SHP'deki iç kavgada da yansıyor

Nefes darlığı hizip b lluğu doğuruy r

Bazı sosyal demokratlar "aman ayrılıklar, kanatlar olmasın, bu partimizi güçsüz düşürüyor, iktidardan ediyor" diyerek vahlanıyorlar. Oysa SHP'yi güçsüz düşüren neden, bu ayrılıklar değildir. Neden, SHP'nin içinde değil, dışındadır. Güçsüz düşmenin nedeni, sınıf savaşımının ateşiyle harlanan Türkiye ortamında, sosyal demokrasi gibi, sol liberalizmden öteye geçmeyen bir siyasetin, genelinde nefesinin yetmemesi, bunaldıkça bunalmasıdır.

Elif Toprak

SHP'nin kurultayı yaklaştıkça, bu sol-liberal burjuva partisinin içindeki guruplar, hizipler arası kavga da iyice kızıştı. Farklı gurupların parti içi iktidar savaşımındaki bu saflaşması, kurultayda yarışacak tarafların kimler olacağını netleştirdi. İlçe kongreleri sonucunda ortaya çıkan tabloya ve basına yansıyan haberlere bakılırsa, SHP üç gruba ayrılmış durumda: İnönü liderliğindeki "genel merkezciler", Baykal liderliğindeki "Baykalcılar" ve "biz bir kanat hareketiyiz, o nedenle liderimiz yok" diyen "sol kanat".

1980 öncesi CHP'nin kurmaylarından Ali Topuz, Baykal gurubuna katılırken, SHP'nin "Doğulular" diye adlandırılan Kürt milletvekilleriyle Cüneyt Canver gibi Alevi milletvekillerinin önemli bir bölümü ve Mehmet Ali Eren gibi, eski solcu, eski DİSK'li sendikacı milletvekilleri sol kanat içinde yer aldılar. Sol kanadı oluşturan bu çevreler, başlangıçta çalışmalarını birbirlerinden bağımsız toplanarak sürdürürlerken, kurultaya doğru ortak açıklamalara yöneldiler. Bunlar, 50'nin üzerinde milletvekilini kapsadıklarını söylüyorlar.

Bu ayrıma bakıp da SHP içindeki kanatların, ilçe kongrelerinde belirli ilkeler çerçevesinde, bir iç tutarlılık içinde davrandıkları sanılmasın. Eski CHP içindeki kayıkçı dövüşü neyse gene o:

"Çoğu yerde sol kanat ikiye bölünmekte, kongrelere değişik adaylarla gitmektedirler. Kongrelerde sol kanadın, sağ kadrolarla yapay birlikteliği görülmektedir. Yine Deniz Baykal ekibi, parti içinde sol kadrolarla kimi yörelerde birlikte listeler yapmaktadır." (Hikmet Çetinkaya, *Cumhuriyet*, 1 Mayıs 1988)

Bu nedenle işin bu yönü üzerinde durmaya, burjuva partilerinin kulis faaliyetlerinin takibiyle zaman yitirmeye hiç mi hiç gerek yok.

Ayrılık nerede?

Kurultaya hazırlanan SHP içinde kanatlar var. Ama örneğin sol kanadın, merkezci, Baykalcı diye tanımlanan kanatlardan hangi noktalarda ayrı düşündüğünü ortaya koyan doğru dürüst, dişe dokunur bir bildirge, siyasal deklarasyon, vb. henüz yok. Peki bu guruplar, hizipler, acaba birbirlerine karşı neyin kavgasını yürütmektedirler?

Bu kavga, liberal burjuva akımın sosyal demokrat programı çerçevesinde, parti içinde hangi lider, gurup ya da kanadın egemen olacağına yönelik bir yönetim çekişmesidir. Kaldı ki bu gerçeği kendileri de dile getiriyorlar. Sol kanat içinde lider olarak sivriltilen isimlerden biri olan eski sendikacı Abdullah Baştürk şöyle diyor:

"Buradaki mücadeleyi, parti yönetimine gelme ve partiyi iktidara taşıma mücadelesi olarak kabul ediyorum." (*Milliyet*, 23 Nisan 1988)

Yine sol kanadın içinden, sözcü olarak öne çıkan Kemal Anadol, diğer guruplarla program çerçevesinde bir ayrılıkları olmadığını, programlarının "yeterince solda" olduğunu belirterek şunları söylüyor:

"Gerekirse liste çıkartacağız. Çünkü parti programını en iyi biz uygularız. Yönetime talibiz." (*Milliyet*, 15 Nisan 1988)

Yani Kemal Anadol'lar demek istiyorlar ki, "yok aslında birbirimizden farkımız, ama biz 'sol' kanadız".

Bir sosyal demokrat partide böyle çekişmeler, hizipleşmeler, guruplaşmalar olmamalı mı? Böyle bir soruyu sormak saçmadır. Çünkü birinçisi, "olmamalı" desen de var. İkincisi, bir burjuva partisinde, aynı program çerçevesinde klik, gurup, kanatların oluşması ve birbirleriyle yönetim yarışına girmeleri, burjuva politikasının doğası gereğidir.

Bu yönetim çekişmesi, yalnızca SHP içindeki sosyal demokratları değil, TBKP'li sosyal demokratları da çok yakından ilgilendiriyor. Yani resmiler, SHP ile, içinde taraf olarak yer almak açısından ilgileniyorlar. Bu ilgi kimi zaman SHP'nin ilçe kongrelerinde, resmilerin de, şu ya da bu başkan adayının desteklenmesi temelinde "kanat"lara ayrılmasına neden oluyor. Bir kısmı Topuz, Baykal'cıların kanadında kalıyor, bir kısmı ise eski sendikacıların vb.

Oysa işçi sınıfının bir burjuva partisinin içindeki çekişmelerde taraf olmak gibi bir sorunu yoktur.

SHP içindeki ayrılıklar konusunda diğer bir nokta: Bazı sosyal demokratlar "aman ayrılıklar, kanatlar olmasın, bu partimizi güçsüz düşürüyor, iktidardan ediyor" diyerek vahlanıyorlar. Oysa SHP'yi güçsüz düşüren neden, kimi sosyal demokratların iddia ettiği gibi, bu ayrılıklar değildir. Neden, SHP'nin içinde değil, dışındadır. Neden, sınıf savaşımının ateşiyle harlanan Türkiye ortamında, sosyal demokrasi gibi, sol liberalizmden öteye geçmeyen bir siyasetin, genelinde nefesinin yetmemesi, bunaldıkça bunalmasıdır.

Sosyal demokratlar, bu gerçeği dile getirip kendi varlık nedenlerini ortadan kaldırmak gibi bir deliliğe kalkışmayacaklarına göre, bunalımın nedenini dün Ecevit'te, bugün İnönü'de vb. arayıp duracaklardır. Ama Türkiye'de giderek çok daha çarpıcı bir biçimde yaşanan ve halkın bilincine çıkan gerçeklerin üzerini örtmek de o denli zor ki, bazen şeytan doğruları söyletiveriyor.

Örneğin Mümtaz Soysal,"tüm toplumu ayağa kaldıracak bir sosyal demokrat parti"ye duyduğu özlemi dile getirip, SHP içindeki "sancı"dan dem vururken şunu itiraf ediyor:

"Görüntü, Batı Avrupa'nın uyuz sosyal demokratlarından da daha uyuz bir parti görüntüsüdür." (*Milliyet*, 1 Mart 1988)

Yine, *Cumhuriyet* yazarlarından Ali Sirmen'e de aynı şeytan musallat oluveriyor:

"...Eğer SHP, işlevini tam olarak yerine getiremiyorsa, bu, örgütün tüm Türkiye'ye yayılmış tabanının özlemlerine ve dinamizmine ayak uyduramamış olmasındandır." (*Cumhuriyet*, 1 Mart 1988)

Gerçekten de, sosyal demokratların, liberalizmin sınırlarını aşamayan sözde demokratlıkları, demokrasinin gerçeğini arayan işçilerin, emekçilerin "özlemleri"nin ve "dinamizmi"nin fersah fersah gerisinde kalmaktadır, daha da kalacaktır.

"SHP demokrattır" masalı nereden çıktı?

Sosyal demokrasinin, işçilerin, emekçilerin demokrasi savaşımında yeri olan bir siyaset olduğu masalı nereden çıktı? Bunun sorumlusu olarak sosyal demokratları gösteremeyiz. Muhafazakar bir burjuva politikacısının, Demirel'in bile "demokrat" kesilmek zorunda kaldığı Türkiye toprağında, burjuva siyasal yelpazede Demirel'in solunda yerini alan sosyal demokratlar mı, "biz demokratız" diye yırtınmayacaklar? Kemal Anadol, "SHP'nin görevi ülkeye sosyalizmi getirmek değil, 'demokrasi'yi getirmektir" diyor. (*Milliyet*, 25 Nisan 1988) Der elbette...

"SHP demokrattır" masalının sorumlusu, burjuvazinin liberalini, "demokrat" diye yutturmaya çalışan burjuva, küçük burjuva sosyalistleridir. SHP sol kanadının "gece toplantıları"na katılarak, sosyal demokratlara akıl veren Perinçek gibi legal sosyalistlerdir. Bugün zaten kendileri de sosyal demokratlaşmış olan resmilerdir.

İşçi ve emekçilerin siyasal temsilcisi olma iddiasıyla ortalıkta dolaşan bu burjuva kuyrukçularının, demokrasi savaşımı adına , sosyal demokratlarla ortaklaşa "parlamenter" seferler düzenlemeye soyunmalarında garipsenecek bir yan yok. Aynı yolun yolcusudurlar.

Peki SHP demokrat değildir de, onun içinde kendilerini "işçi, emekçi yanlısı", sol kanat diye nitelendiren politikacılar topluluğu demokrat mıdır? Asıl bunun üzerinde duralım. Çünkü, işçilerin, emekçilerin içinden çıkıp da , bir burjuva partisinin hizmetine giren eski sendikacıları, eski solcuları içeren sol kanat, demokrat olma iddiasında öteki kanatlara oranla daha bir "inandırıcı" olabilmektedir.

Demokratlık, işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt ulusunun haklarını, burjuvazinin yaratmak istediği hiçbir ikircime düşmeden, onun kendi azınlık egemenliğine yontan yasalarına aldırmadan, gerektiğinde burjuva legalitesini kırıp parçalamayı göze alarak savunmayı gerektiriyor.

Şimdi bir bakalım. İşçi haklarını aramak üzere SHP'ye girdiğini söyleyen Baştürk gibi eski sendikacı sol sosyal demokrat milletvekilleri mi demokrat? 1 Mayıs 1988'de burjuvazinin yasaklarını parçalamak üzere İstanbul'da Taksim alanında polisle çatışmayı göze alan işçilerle birlikte yürümeyi göze alamayıp, makam otolarına kurularak basıp giden Baştürk'ler, böylelikle demokratlık görevlerini mi yerine getirmiş oluyorlar?

Ya da SHP'nin sol kanadı içindeki, kendi deyimleriyle "Doğulular"ın sözcüsü Ahmet Türk gibi milletvekilleri mi demokrat? Kürt sorunu söz konusu olduğunda, demokratlığın ölçüsü, ayrılma hakkı da dahil, ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkını ikircimsiz kabul etmektir. Ahmet Türk ise şöyle diyor:

> "Ben Kürdüm, Kürtçü değilim. Bölücü hiç...SHP'ye bölücülük hiç bir yerde egemen olamaz. Karşısında bizi bulur." (Metin Toker, "SHP Dosyası" dizisi, *Milliyet*, 13 Nisan 1988)

Bu satırlar, Kürt ulusunun demokratik haklarını savunmuyor, liberal burjuvazinin "Kürt sorunu"ndaki sözcülüğünü yapıyor. Artık Kürt gerçeğini gizlemenin dünya aleme karşı biraz fazlaca ayıp kaçtığı bir durumda, "bu gerçeği görelim, ama Kürt ulusunun ayrılma hakkını asla tanımayalım" diyor.

Geçenlerde, gazetemizin 352. sayısında şu yazılanlar ne kadar doğrudur:

> "Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye'de çelişkiler öylesine keskindir ki, baskı geri tepiyor, reform ise haksızlıkları daha çok akla getiriyor. Her iki yöntem de burjuvazi için 'tehlikeli' sonuçlar veriyor. Bu korkuyla... bazı liberal önlemleri, liberal sosyal demokrasi bile öne süremiyor.
>
> "SHP'nin sol kanadındakiler, bu süreçte mutlaka çok şey öğrenecekler. Ne yönde öğrendiklerine göre, ya savundukları liberal önlemleri de geri çekip, zayıf halkaya uygun uyuz liberaller olacaklar, ya da... halkın... gerçek çıkarlarının savunucusu olacaklar, liberallikten demokratlığa (ki bu, bizim ülkemizde devrimcilik demektir) ilerleyip, SHP'de kalamayıp, gerçek sol olacaklardır."

SHP'nin sağı açık konuşuyor

Bugün SHP, işçilerin, emekçilerin düzeni yıpratıcı savaşımından korkuya kapılan burjuvazinin, "yumuşatıcı" bir alternatif olarak baktığı partidir. Ancak burjuvazinin, geçmişte CHP ile olduğu gibi bugün de SHP ile bazı "sorun"ları vardır. Sosyal demokrat partinin içindeki sol kanadın burjuva sol-liberal lafları, parti muhalefetteyken burjuvazi açısından çekilebilir, hatta gerekli birşey oluyor. Böylece, sola açılan emekçi kitlelerin muhalefetini burjuva çerçeveye hapsetme olanağı doğuyor.

Ancak "iktidar" söz konusu olunca, burjuvazi "istikrar" istiyor. İktidardaki burjuva partisinin devlet-tekelci kapitalizmini daha da güçlendirmesini, dışa açılmayı hızlandırmasını, emperyalistleşmeyi mümkün kılacak "çözüm"ler peşinde koşmasını bekliyor. O nedenle de finans-kapitalistler, sosyal demokrat partinin halk kitlelerini "oyalayacak" demagojilerine ve kendilerine sunacağı alternatife, hükümet programı taslağına bakıyorlar.

Türk Henkel dergisi bir seminer düzenleyerek, Sabancı, Koç, Koçman gibi kalburüstü işadamları ile Baykal'ı buluşturdu, konuşturdu. Baykal seminerde, şayet iktidara gelirse neler yapmayı düşündüğünü açıkladı. İşadamları, Baykal'ın sözlerinden pek hoşnut oldular. Sabancı, Türk Henkel genel müdürünün kulağına eğilerek "söylediği her sözün altına imzamı atarım" dedi.

Baykal, "ya istikrar, ya ölüm" diyor. Türkiye'de istikrarı sağlamanın burjuva yolu emperyalistleşmek olduğuna göre, Baykal finans-kapitalistleri tam da en hassas olduğu noktadan tavlamaya çalışıyor. Seminerde, "iktidara gelirseniz, ben kerhen fabrikalarımın sahibi olarak mı kalacağım, yoksa beni genel müdür mü yapacaksınız" diye soran Alarko Holding ortaklarından İshak Alaton'a, "rahat uyuyun İshak bey" yanıtını veriyor.

Baykal açık konuşuyor. Ve kendi mantığı içinde gayet de tutarlıdır. Devlet-tekelci kapitalizmi çağında, finans-kapitalistlerin egemenliği altında hangi sosyal demokrat iktidar "İshak Bey'ler"in uykusunu kaçırmış ki?

Burjuva egemenliğinin tekel öncesi Kuvayı Milliye günlerinin hayallerinden kopmak istemeyen İlhan Selçuk'lar bunu Deniz Baykal'a yakıştıramadılar. İlhan Selçuk söz konusu seminerle ilgili şu değerlerdirmeyi yapıyor:

> "Hayır, Deniz Baykal bunu haketmemiştir, işadamlarına şirin ya da becerili görünmek yolunda bir çabası olamaz, olduğu an yok olmuştur.
>
> "Bir sosyal demokrat politikacı, işadamları karşısında sınav veren değil, işadamlarını sınava sokup terleten adamdır. Solun işlevi budur, sağa hesap vermek değil, sağdan hesap sormak..." (*Cumhuriyet*, 24 Nisan 1988)

İşadamlarının egemenliğini sürdürmek üzere iktidara gelmeye hazırlanan bir burjuva partisi, neden işadamlarını sınava çeksin ki? Tam tersine, böyle bir partinin liderliğine oynayan kişi, elbette ki işadamları karşısında sınav verecektir.

SHP bir burjuva partisi olduğuna göre, gerçekten iktidara gelmek istiyorsa, burjuvaların "gözüne" girmek, işçilerinse "gözünü boyamak" zorundadır. Türkiye'deki kapitalist düzen artık tekellerin, finans-kapitalin düzeni olduğuna göre iktidara oynayan sosyal demokrat politikacılar da ihtiyaç duydukları burjuva desteğini herhalde Sabancı gibi finans-kapitalistlerden arayacaklardır.

Tekelci kapitalizm gerçeğini bir türlü hazmedemeyip, tekel öncesi kapitalizm döneminin özlemini çeken İlhan Selçuk gibi burjuva solcularına "ağır" gelen şey, değişen dünyanın kaçınılmaz "cilveleri"dir. Ama, bu geriye dönük mantıklarıyla gerçekleri çarpıtarak, köşelerinden "solculuk" adına halkın bilincini bulandıran vaazlar veriyorlar.

Anti-tekelciliğin "anti"liği nerede

SHP sol kanadının sözcüsü Anadol da, tıpkı İlhan Selçuk gibi, şöyle diyor:

> "SHP anti-kapitalistim diyemez belki, ama kesinlikle anti-tekel olduğunu vurgulamak zorundadır." (*2000'e Doğru*, sayı:18)

Vurgulamakla anti-tekel olunuyorsa, vurgulasınlar bakalım. Ama bu gerçek ve tutarlı bir anti-tekelcilik falan değildir. Bugün tekellerden sızlanıp da kapitalizme karşı çıkmamak tekeldışı burjuvazinin yüzeysel "anti-tekelciliği"dir. Siyasal açıdan liberalizm anlamına gelir. Ekonomik açıdan ise, tekellerden sızlanıp da onlarsız edememek ve sonuçta gidip onların kucağına oturmakla tamamlanan talihsiz bir düştür.

Bir an için Anadol'ların tüm bu gerçekleri bilmediklerini ve kendi mantıkları içinde "samimi" olduklarını düşünelim. Acaba Kemal Anadol'un vb. başbakanlığındaki bir sosyal demokrat iktidar, holdingleri darmadağın edip, tekelleri tekel öncesi kapitalizm döneminin mütevazi fabrikaları haline getirip, Sabancıları, Koçları da birer pamuk, teneke tüccarına falan mı dönüştürecek?

Tekellerin ekonomiyi dört bir yandan ahtapot gibi sardığı, devlet-tekelci kapitalizminin her alanda egemenliğini kurmuş olduğu bir Türkiye'de yaşıyoruz. Tekelci kapitalizmi tekelsiz kapitalizme dönüştürme istemi, çağımızda ilerici değil gerici, gerçekçi değil hayalcidir.

Aynı Kemal Anadol, şu satırlarda, gerçek hedeflerini herhangi bir yanılmaya meydan vermeyecek biçimde ne de güzel ifade etmiş:

> "Bizim daha sola gitme kompleksimiz yok. Ortada parti programı var. Bu programda hak grevi var, dayanışma grevi var, 1 Mayıs'ın işçi bayramı yapılması var. Yetkili sendikanın referandumla belirlenmesi hakkı var. NATO ve Varşova Paktlarının kaldırılması için 'aktif mücadele' edileceği var." (*agy*)

İşte tam da, liberal burjuvazinin işçiler için isteyebileceği haklar... NATO ve Varşova paktlarının kaldırılması için "aktif mücadele" konusuna gelince: Bugün Batı Avrupa'nın emperyalistleri, ABD-Batı Avrupa sermayelerinin rekabeti çerçevesinde bu türden bir "NATO karşıtlığı"nı, "Alternatif Savunma Arayışları"nı savunuyorlar. Sözcüleri de en başta, sosyal demokrat partiler!

Burjuvazimiz emperyalistleşemedi ama sosyal demokratlarımız, emperyalist ülkelerdeki "ağabey"lerini maşallah günü gününe izlemeye çalışıyorlar. Ama ne ölçüde başarılı oldukları ayrı bir konudur.

Soldakine soruyorsun: "İlkelerin ne?" Yanıt: Anti-emperyalizm, anti-militarizm, anti--şovenizm...Bu "anti"lerin her biri SHP'nin elinde, burjuva partisinin vitrinini süsleyen birer "antika". Sağdakine soruyorsun: Benzer bir cevap, ayırdedebilmek için SHP'nin sağına sarmısak, soluna soğan asmak gerek.

İşçinin Sesi'nin 352. sayısında şöyle deniyordu:

> "Batı'da olduğu gibi, sosyal demokrasinin bazı ayıplarına incir yaprağı işlevi gören, ne ileri, ne geri giden, belli bir dengede yaşamını sürdüren bir sol kanat süsü, zayıf halka Türkiye'nin sosyal demokrasisi için erişilmez bir lükstür. Bu nedenle, hele ki kurultayın yaklaştığı şu sıralarda ve kurultayda SHP'den epey gürültü duyacağız."

Demokrasinin ancak devrimle kazanılacağı Türkiye gibi bir ülkede, tek tutarlı demokrat olan işçi sınıfının, dostunu, düşmanını seçebilmesi için, bunları gerçek kimlikleriyle tanıması zorunludur. Bunu yaptıktan sonra, kuşkusuz kendi sınıf çıkarları açısından gerektiğinde, kimin biraz daha sağda ya da solda durduğunu dikkate alacaktır.

Ama önemli olan, "burjuvaziyle uzlaşma siyasetinin ayyuka çıktığı bir dünyada, işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını savunabilmektir. Devrimci kavgasını yürütebilmektir.

İçerde bunaldığı yetmiyormuş gibi

Burjuvaziyi bir de dış ilişkil ri bunaltıy r

Türkiye burjuvazisi, içeride ve dışarıda çeşitli manevralarla bunalımından çıkış yolu arıyor. Ama bu manevralar sonuç vermeden işçi sınıfının savaşımı sonuç verecektir. Bunalımdan devrimle çıkılacaktır.

Son günlerde, Türkiye burjuvazisinin dış ilişkilerdeki sorunları da iyice düğüm düğüm oldu.

Emperyalistleşmeden sorunlarını çözemez durumda olan burjuvazi, Ortadoğu pazarlarından umduğunu bulamadı. Öte yandan, Özal hükümetinin uyguladığı yeni ekonomik düzenlemelerle iç tüketimin daha da düşmesi ve büyük boyutlardaki dış borçların ödeme tarihlerinin yaklaşması, dışa açılma gereksinimini iyice azdırdı. Bu nedenlerle burjuvazi AT'ye girmeyi gündeminin başına aldı.

Ancak AT Türkiye'yi üyeliğe kabul etmek için içeride ve dışarıda bazı koşullar dayatıyor. Kıbrıs'taki işgalin kaldırılması ve "demokratikleşme" bunların en önemlileri.

İş yasalarında yapılan "değişiklik" (değişiklik denirse tabi) hem işçilerde biriken öfkeyi biraz yatıştırmak hem de AT'ye "demokratikleşiyoruz" diyebilmek için gündeme geldi.

Davos zirvesiyle başlayan ve son günlerde sıklaşan Türkiye-Yunanistan trafiği, Türkiye burjuvazisinin AT'ye girebilmek için bazı tavizlere ya da taviz veriyor görüntüsü yaratmaya hazırlandığını gösteriyor. AT'nin danışma organı niteliğindeki Avrupa Parlamentosu'nun (AP) son toplantılarından çıkan kararlar, BM'nin çabaları ve ABD yardımlarının Kıbrıs koşuluna bağlanması da burjuvaziyi buna zorluyor.

AP'nin Strasbourg toplantısından Kıbrıs konusunda çıkan karar özetle şöyle:

> "Türkiye Kıbrıs'taki askerlerini bir takvim çerçevesinde geri çekmelidir. Kıbrıs'ta, yerleşim ve dolaşım özgürlüğünün serbest olduğu federatif bir cumhuriyet kurulmalıdır. Türkiyeli göçmenler geri gönderilmelidir. Maraş derhal iskana açılmalıdır. KKTC'nin Kuzey Kıbrıs'taki Helen kültürünü yok etmeye yönelik çabaları durdurulmalıdır." (*Cumhuriyet*, 21 Mayıs 1988)

Aynı toplantıdan "Türkiye'de demokrasi ve insan hakları" konusunda da bir karar çıktı. Onda da 1 Mayıs yasağı, 1 Mayıs'ta polisin göstericilere saldırısı, tutuklamalar, polisin öğrencilere saldırısı, Evren'in darbe tehdidi kınanmış, Yağcı'yla Sargın'ın ve öteki siyasi tutukluların salıverilmesi, yasak olan siyasi ve sendikal kuruluşlara özgürlük verilmesi istenmiştir.

Türkiye burjuvazisinin AT'ye girme isteğini ve uluslararası kamuoyunun Kıbrıs konusundaki artan duyarlılığını fırsat bilen Yunanistan hükümeti, Türk-Yunan görüşmelerinde Kıbrıs konusunun gündeme alınması için çabalıyor. Özal hükümeti de Türkiye burjuvazisinin çıkarları gereği Kıbrıs konusunu görüşmekten kaçıyor.

Davos zirvesinde Türkiye ve Yunanistan arasındaki sorunları görüşmek üzere bir ortak komite oluşturulmasına karar verilmişti. Bu karar gereği ve 13 Haziran'da Özal'ın Yunanistan'a yapacağı ziyaret öncesinde, dışişleri bakanı Mesut Yılmaz başkanlığındaki bir heyet, Yunanistan dışişleri bakanı Karolas Papulyas başkanlığındaki bir heyetle görüşmeler yapmak üzere 23 Mayıs'ta Yunanistan'a gitti.

Mesut Yılmaz, Atina'ya hareketinden önce, Kıbrıs konusunu kendilerinin gündeme getirmeyeceklerini, Yunan heyeti getirirse de başbakanın görüşmesine havale edeceklerini söyledi.

Atina'daki görüşmelerde, diplomatik Türk pasaportlarına Yunan vizesinin kaldırılması, Ege'deki askeri tatbikatların turizm sezonunda ve iki tarafın milli ve dini bayramlarında yapılmaması, konsolosluklara kolaylıklarda bulunulması gibi oldukça detay konularda görüş birliğine varıldı. Yani asıl konuların etrafında dolanıldı. Bu görüşmelerin asıl işlevi 13 Haziran'da yapılacak Özal-Papandreu zirvesinin gündemini hazırlamak oldu.

Özal-Papandreu zirvesinin iki konusu "Kıbrıs'ta federal çözüm" ve "Ege'de karşılıklı silah indirimi" olacak.

Önceleri Kıbrıs konusunu Yunanistan'la görüşmekten kaçınan işgalci Türkiye burjuvazisi, AT'ye girmek ve ABD yardımlarını kaybetmemek için Kıbrıs'ta ve Ege'de ufak tefek geri adımlar atmaya razı gibi görünüyor. Şimdilik, bu konuyu en azından görüşmeyi kabul etti. Özal 13 Haziran'da Yunanistan'da Papandreu ile "federal çözüm"ü görüşecek. Denktaş, Kıbrıs Rum yönetimiyle görüşmenin onları tanımak anlamına geleceğini savunarak bundan kaçarken, şimdi BM genel sekreteri Perez de Cuellar'ın iki lideri görüştürme önerisini kabul etti. Özal-Papandreu zirvesinden sonraki bir tarihte, KKTC cumhurbaşkanı Denktaş'la Kıbrıs Rum yönetimi başkanı Vasiliu görüşecekler.

Şu sıralarda Türkiye'nin Kıbrıs'tan asker çekmesi konusu da en çok tartışılan konulardan biri. Özal, adadan asker çekmenin gündeme gelebileceğini ima eden çeşitli sözler etti. Adada kalıcı bir barış sağlanırsa asker çekilebileceğini söyledi. Savunma bakanı Ercan Vuralhan da bu konuda gazetecilerin sorularını yanıtlarken şöyle dedi:

> "Kıbrıslı Türklerin can ve mal güvenliğini güvence altına alacak ve Türkiye'nin de bu çerçevedeki garantörlüğünü tescil edecek bir mutabakata varıldığı zaman Türk askerleri doğal olarak adadan çekilecektir." (*Cumhuriyet*, 24 Mayıs 1988)

Yıllardır, adadaki Türk toplumunun güvenliğini Türk ordusunun sağladığı masalını anlatan Türkiye burjuvazisi için bu sözler yeni bir durumu anlatıyor. Yarın birgün bir görüşmeden Vuralhan'ın sözettiği sonucu aldıklarını söyleyip adadan göstermelik olarak birkaç bin asker çekebilirler. Ama altını çizerek belirtmek gerekir ki, bu tamamen AT'ye yaranmak için yapılmış, jest niteliği taşıyan, göstermelik bir adım olacaktır.

Emperyalistleşebilmek için ağzından salyalar akarak Musul'a, Kerkük'e sulanan Türkiye burjuvazisinden Kıbrıs'tan çekilmesi beklenemez. Zaten birkaç bin asker çekmek adadan çekilmek anlamına hiç gelmez. 1974'ten bu yana adadaki ekonomik ve siyasal varlığını giderek pekiştiren Türkiye burjuvazisi için orada fazla asker bulundurma gereksinimi de azalmıştır.

Kıbrıs konusu, ana tartışma konularından biri haline gelince, sosyal demokratlar da emperyalistliklerini bir kez daha tescil etmeyi ihmal etmediler. *Cumhuriyet* yazarı Hasan Cemal şöyle diyor:

> "Türkiye, ayağını yere sağlam basmaya devam etmelidir. 'Davos ruhu' aşkına ne Kıbrıs'ta, ne de Ege'de en ufak bir zemin kaybına uğramamalıdır." (*Cumhuriyet*, 27 Mayıs 1988)

Demirel de bu konuda şunları söylüyor:

> "Kıbrıs Türklerinin güvenliği ebediyete kadar bizi alakadar eder. Bu bir şeref teminatıdır. Kıbrıs'tan asker mi çekilecek? Buna Türkiye Cumhuriyeti devleti karar verirse çekilecek. Avrupa, Yunanistan çekin derse çekilmeyecek. Türkiye'nin fiili olan tek durumu Kıbrıs'tır. Yunanistan'la diğer sorunlarda hep içerdeyiz. Adam üzerine oturmuş niye versin. Ver kurtul politikasına yeniden dönüyoruz demektir ki Türkiye bundan çok zarar görür." (*Cumhuriyet*, 25 Mayıs 1988)

Öteki burjuva siyasetçileriyle Özal'ın arasında bu konuda da ufak tefek görüş ayrılıkları var ama Kıbrıs'tan burjuvaziye akan tatlı kârlardan vazgeçmemek konusunda tüm burjuvazi hemfikirdir.

Türkiye burjuvazisi, içeride ve dışarıda çeşitli manevralarla bunalımından çıkış yolu arıyor. Ama bu manevralar sonuç vermeden işçi sınıfının savaşımı sonuç verecektir. Bunalımdan devrimle çıkılacaktır.

Sayfayı hazırlayan:
Zekiye Gülveren

Cezaevlerinde 12 Eylül sonrasının ilk ayaklanması Aydın'da oldu

Şan olsun ayaklanan mahkumlara

Aydın Cezaevi'nde burjuvazinin yüreğine derin korku salan yiğit devrimciler, cezaevi eylemlerinin gitmesi gereken yönü de göstermiş oldular. Devrim güçleri burjuvazi karşısında bir adım daha attılar.

Aydın E Tipi Cezaevi'nde çıkan ayaklanmayla cezaevi eylemleri bir üst boyuta sıçradı.

12 Eylül sonrasının ilk ayaklanması

400 hükümlünün bulunduğu Aydın E Tipi Cezaevi'nde 20 Mayıs 1988 günü başlayan ayaklanmayı cezaevi idaresi ve Aydın polis örgütü bastıramadı, İzmir'den komando birlikleri yardıma çağrıldı.

Ayaklanma sırasında devrimci hükümlüler "faşist idare", "işkenceye son", "kahrolsun bize uzanan eller" gibi sloganlarla cezaevini inlettiler. Çoğu PKK'lı devrimciler, 9. ve 10. koğuş arasındaki duvarı ranza demirleriyle yıkarak iki koğuşu birleştirdiler. Yıkımın sesini duyarak koğuşa gelen polis ve komando birlikleriyle çatışan hükümlülerden yaralanan 4 kişi hastaneye kaldırıldı. Hükümlü yakınları arasında yaralı sayısının basına yansıyandan daha fazla olduğu ve ayrıca ölü de olduğu söyleniyor.

Aydın Cezaevi ayaklanmasının başlamasıyla birlikte, tüm cezaevi çevresi projektörlerle aydınlatıldı ve bina komando birlikleriyle kuşatıldı. Cezaevi önünde ailelerin eylem yapma olasılıklarına karşı da çevrede önlemler alınarak, görevliler dışında cezaevine yaklaşmak isteyenler için "vur" emri çıkartıldı.

Basının ve ailelerin ayaklanmayla ilgili bilgi alması engellendi. Bu nedenle basına ayaklanmanın boyutları hakkında çok az şey yansıdı. Olaya Adalet Bakanlığı el koydu ve bakandan başka kimsenin açıklama yapmaması emrini verdi. Aydın cumhuriyet savcısı, Aydın vali vekili bile gazetecilerin sorularına cevap verirken, açıklama yetkilerinin olmadığını, geniş açıklamayı bakanın yapacağını söylediler. Burjuvazi, Aydın Cezaevi ayaklanmasının boyutlarını halk öğrenmesin diye bu önlemleri aldı ama tek başına bu kadar telaş bile ayaklanmanın boyutlarını anlatmaya yeter.

Şanssız bir gelişme

Ayaklanma sırasında cezaevinin çatısında bir yangın çıktı. İdare yangın söndürme çalışmaları sırasında çatıda topraklara rastladı. Ondan sonra bunun bir tünelden çıkmış olabileceğini düşünüp tünel arama operasyonuna başladı ve yerden 15 metre derinlikte, 51 metre uzunluğunda bir tünel buldu.

Bu olaylardan sonra Aydın Cezaevi'nde görüş yasağı kondu. Aralarında 1 ay önce Diyarbakır Cezaevi'nden Aydın'a getirilmiş olan idam mahkumu 29 PKK'lı devrimcinin de bulunduğu 9. ve 10. koğuşlar idare tarafından boşaltıldı. Aramalar sıklaştırıldı. Bu koğuş değiştirmeler ve aramalar karşısında, önce 177 hükümlüyle başlayan yemek boykotu giderek yayılıyor.

Aydın cezaevi'nde başlayan ayaklanma bir haftayı aşkın sürdü ve burjuvaziye yalnızca büyük korkular yaşatmakla kalmadı, bir de onları birbirine düşürdü.

Ayaklanmadan sonra Adalet Bakanlığı'yla, Bayındırlık ve İskan Bakanlığı birbirine girdi. Adalet bakanı Oltan Sungurlu, daha önce Bayındırlık Bakanlığı'na yaptırılan araştırmada tünel kazılamaz diye rapor verildiğini, oysa toprağın tabakla bile kazılabilecek kadar yumuşak çıktığını söyledi. Bayındırlık Bakanlığı'nı yanlış rapor vermiş dedi. Bayındırlık ve iskan bakanı Safa Giray ise, tabakla toprak kazılamayacağını, olayda ihmal ve kasıt olduğunu, cezaevine elektrikli testere sokulup, taban betonundaki demirlerin kesilmiş olabileceğini söyledi.

Yalnız Aydın değil bütün cezaevleri kaynıyor

İzmir Buca Cezaevi'nde, şubat ayında yapılan toplu açlık grevinden sonra 1 Mayıs'ta 4 tutuklunun başlattığı açlık grevi 24 gün sürdü ve idarenin tutukluların isteklerini bir kısmını kabul etmesiyle sona erdi.

Diyarbakır Cezaevi'nden Gaziantep'e gönderilen 19 tutuklu ve hükümlü, Diyarbakır'da içeride ve dışarıda beraber yürütülen uzun açlık grevi sonucunda kazandıkları hakların Gaziantep'te kendilerine tanınmaması üzerine yeniden açlık grevine başladılar. Aileleri de kalabalık bir gurup oluşturduktan sonra içerdeki eylemi desteklemek üzere açlık grevine başlayacaklarını bildirdiler.

Aydın Cezaevi'nde burjuvazinin yüreğine derin korku salan yiğit devrimciler, cezaevi eylemlerinin gitmesi gereken yönü de göstermiş oldular. Devrim güçleri burjuvazi karşısında bir adım daha attılar. Bundan sonraki adım zindanlarla birlikte bütün düzeni burjuvazinin kafasına yıkmaktır. Şan olsun burjuvazinin yüreğine korku salanlara!